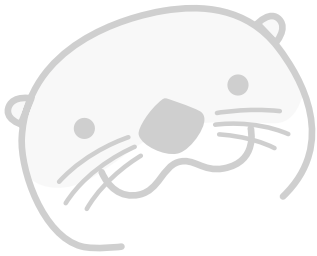

ทะลุมิติ หักเหลี่ยมจอมมาร 4

风流书呆 เฟิงหลิวซูได
เขียน

MW

แปล

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องดำเนินมาถึงเล่มสี่ เรื่องราวของโจวอินเซ็งกำลังเข้มข้น ในที่สุด เขาก็รู้ว่าโลกเสมือนจริงที่ถูกต้องเข้าไปเวียนว่ายตายเกิดครั้งแล้วครั้งเล่า เกิดจากฝีมือของใคร และพระเจ้าที่คอยตามรังควานเขาคือใคร นอกจากนี้ ความจริงที่รับรู้เกี่ยวกับคนรักยังส่งผลต่อการตัดสินใจของเด็กหนุ่มให้เดินหน้า ทำสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นจริง

ขอเชิญร่วมติดตามและเป็นกำลังใจให้น้องเซ็งของเราไปด้วยกันนะคะ

Rose
PUBLISHING

พฤษภาคม 2562

Arc 12

—∞—
โลกบำเพ็ญเพียร
(ต่อ)

บทที่ 4

ฆ่าคนชิงสมบัติ

รากปราณธาตุสายฟ้า แตกต่างกับรากปราณห้าธาตุ เพราะมันเป็นรากปราณที่มีอนุภาพแข็งแกร่งที่สุด และแทบจะไม่มีวิธีควบคุมได้เลย ดังนั้นเมื่อซ่งอวี่เพยล่วงรู้ว่าฟางซิงไห่มีแค่รากปราณธาตุหมอกซึ่งไร้ประโยชน์ลึ้นดี จึงคลายความหวาดเกรงที่มีต่ออีกฝ่ายลงไปมาก ผู้บำเพ็ญเพียรที่มีรากปราณธาตุหมอกชำนาญด้านหลบซ่อนตัว เพราะเมื่อกลายร่างเป็นไอหมอกที่ไร้รูปร่าง คนอื่นย่อมทำอันตรายเขาไม่ได้ แต่เขากลับสามารถผลุบไผล่ออกมาจู่โจมเล่นงานศัตรูได้โดยไม่มีใครล่วงรู้ ซึ่งนี่คือข้อได้เปรียบที่สุดของฟางซิงไห่

ไม่ว่ากับใจอู๋หมิงอาจจะพลาดท่าตกหลุมพรางติดต่อกัน แต่พอถึงตาซ่งอวี่เพย คนอย่างเขาไม่มีทางพลาดท่าหลงกลลูกไม้แบบนี้อย่างแน่นอน

“ฟางซิงไห่ ไม่ได้เจอกันเสียนาน เจ้ายังคงชอบทำตัวลับ ๆ ล่อ ๆ เหมือนเมื่อก่อนไม่มีผิด เจ้ามีนิสัยต่ำช้าซึ่ซลาด รากปราณธาตุหมอกก็เป็นรากปราณที่เหมาะสมกับตัวเจ้าที่สุดแล้ว” เขายกสองมือขึ้นมาเกี่ยวดวงตรชนิเรียกสายฟ้าขนาดมหึมา

อัสนี่สีม่วงผ่าเปรี้ยงบนท้องฟ้า ก่อนจะแผ่กระจายจนครอบคลุมทั่วบริเวณหมอกหนาที่บโดยอาศัยละอองน้ำเล็กละเอียดยเป็นสื่อ สำหรับผู้บำเพ็ญเพียรทั่วไป การใช้วิชาโจมตีแบบกลุ่มอาจจะเปลี่ยนวิถีที่ลึ้นเปลือง

พลังปราณอย่างมาก แต่สำหรับผู้บำเพ็ญเพียรที่มีรากปราณธาตุสายฟ้า การโจมตีทุก ๆ ครั้งของพวกเขา มักจะสร้างความเสียหายกินบริเวณกว้าง อยู่แล้ว แต่กลับผลาญพลังปราณเพียงน้อยนิด

ในสถานที่ปกคลุมด้วยละอองน้ำก็เช่นเดียวกัน ช่งอวี๋เพยค้นพบมานานแล้วว่าน้ำเป็นสื่อนำสายฟ้าได้

“ผู้บำเพ็ญเพียรที่มีรากปราณธาตุสายฟ้าร้ายกาจมากจริง ๆ!” บรรดาศิษย์ที่มุ่งดูอยู่ด้านล่างของแท่นประลองเห็นหมอกโดนสายฟ้าล้อมไว้ก็อดชื่นชมไม่ได้

โจววินเซิงที่ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางม่านหมอกรับรู้ได้ถึงอาการชาวูบตอนสายฟ้าแล่นทะลุผ่านร่าง ทว่าเขาเคยต้านรับกระทั่งทัศนธัสนี้ก็แก้แก้แปดสิบเอ็ดสายมาแล้ว สายฟ้าที่มีอาณาภาพแค่นี้ยังทำร้ายเขาไม่ได้ แต่ก็ทำให้ละอองน้ำระเหยหายไปไม่น้อย ไอหมอกของเขาจึงเบาบางลงมาก

ร่างที่กลายเป็นหมอกของเขาเริ่มผลุบ ๆ โผล่ ๆ อยู่กลางอากาศ จึงจำเป็นต้องยกนิ้วขึ้นมาเรียกพลังปราณสร้างไอหมอกเพิ่มขึ้นอีก พลังปราณที่เขาเรียกมาใช้ไม่ใช่พลังปราณของตนเอง แต่เป็นพลังปราณในอากาศรอบตัว หรือก็คือพลังปราณของช่งอวี๋เพยนั่นเอง

นี่ก็คือไอหมอกที่เขาสร้างขึ้นมา มันทั้งนำกลัวและยากระวังป้องกันที่สุด...มันสามารถแทรกซึมตามพลังปราณเข้าไปในร่างของผู้บำเพ็ญเพียร หลังจากไหลเวียนครบรอบวงจรของมันแล้วจะพาพลังปราณที่มีจำนวนมากกว่าออกมาด้วย แผ่กระจาย แทรกซึม ดูดกลืน แดกสลาย นี่เป็นคุณสมบัติเฉพาะตัวของหมอก และโจววินเซิงก็ใส่สิ่งเหล่านี้เข้าไปหลอมรวมในวิชาของตนเอง ทำให้มันแสดงอาณาภาพได้อย่างเต็มที่

เมื่อช่งอวี๋เพยเห็นไอหมอกเบาบางลงเพราะการโจมตีของสายฟ้าก็คลี่ขี้มออกมา ก่อนจะเกี่ยวดรรชนีต่ออีกหลายท่า อัสনীสีม่วงสว่างแลบแปลบปลาบไปทั่วบริเวณ ส่งเสียงครืนครันดังสนั่นชวนขนหัวลุก ถ้าหากฟางชิงไห่ซ่อนตัวอยู่ในกลุ่มหมอกเบาบาง เวลานี้คงกำลังทรมานมากแน่ ช่งอวี๋เพยแคร์อให้อีกฝ่ายปรากฏตัวแล้วต่อยกกระแทกจินตันให้แหลกละเอียด ก็พอ

ไท่ซ่างจ้งเหล่าเคยกล่าวไว้ไม่ใช่หรือว่า เมื่ออยู่บนแท่นประลองจะไม่ถือสาเอาความเรื่องเป็นตาย ในเมื่อฟางซิงไ้ยังทำกับคนอื่นเช่นนั้นได้ เขาก็ต้องใช้วิธีเดียวกันตอบโต้อีกฝ่ายได้เช่นกัน และถ้าหากไท่ซ่างจ้งเหล่าต้องการตามคิดบัญชีจากเขาให้ได้ อย่างมากเขาก็แค่ออกจากสำนักเซียนไร้นิรวันเท่านั้น เพราะเดิมทีเขาก็ไม่ได้ผูกพันกับสำนักอย่างลึกซึ้งอยู่แล้ว

ทว่าเวลาผ่านไปได้ไม่นานนัก เขาก็รับรู้ได้ถึงความผิดปกติอย่างรวดเร็ว พลังปราณในจุดตันเถียนของเขาเริ่มไหลออกไปตามเส้นลมปราณอย่างควบคุมไม่อยู่ จากนั้นมุดอกทางรูขุมขนแล้วสลายไปในอากาศกลายเป็นหมอกขาวแทน ไ้อหมอกที่ก่อนหน้านี้เริ่มระเหยหายไปเพราะสายฟ้า จึงกลับมาหนาที่บึกอีกครั้ง ถ้าขึ้นยังโจมตีต่อก็จริงแต่จะสิ้นเปลืองพลังปราณของตนเองเปล่า ๆ

เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น! ซ่งอวี่เพยตกตะลึงพรึงเพริด รีบใช้จิตเพ่งมองจุดตันเถียนในตัวทันที และค้นพบว่าผิวเปลือกนอกของจินตันถูกห่อหุ้มด้วยหมอกขาวตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ พวกมันส่งพลังปราณเข้าไปในจุดตันเถียนก่อน แต่แล้วกลับพาพลังปราณที่มีจำนวนมากกว่ามุดอกจากร่างของเขา ราวกับว่ามีอะไรสักอย่างจากภายนอกคอยดูดดึงพวกมันออกไป ฟางซิงไ้! ข้าประเมินเจ้าต่ำเกินไปแล้ว! ซ่งอวี่เพยกัดฟันกรอด รีบโคจรลมปราณขจัดหมอกขาวที่ห่อหุ้มจินตันทันที แต่พอหมอกขาวเลื่อนหายไป ทันทีที่เขาเริ่มดูดซับพลังปราณจากร่างเข้ามาในร่าง มันก็ถูกห่อหุ้มด้วยหมอกขาวชั้นใหม่อย่างรวดเร็ว วนเวียนซ่าซากเหมือนไม่มีที่สิ้นสุด

จวบจนตอนนี้ซ่งอวี่เพยค่อยตระหนักว่าหลังจากฟางซิงไ้กลายเป็นร่างเป็นหมอกก็เกาะติดอยู่กับพลังปราณ ขอเพียงเขายังจำเป็นต้องดูดซับพลังปราณเข้ามาในร่าง อีกฝ่ายก็สามารถดึงพลังปราณออกจากจุดตันเถียนของเขาได้อย่างต่อเนื่อง วิชานี้ช่างแปลกประหลาดยิ่งนัก ทำให้ผู้คนไม่ทันระวังป้องกันตัวและหลบเลี่ยงไม่ได้!

ซ่งอวี่เพยยอมละวางความหยิ่งผยองก่อนหน้า จากนั้นตั้งขวดยินหยางสองพลังที่เก็บซ่อนไว้ในจี๋หยกออกมา สิ่งนี้เป็นของวิเศษชั้นสูง

แม้จะเทียบกับของวิเศษต้นกำเนิด¹ไม่ได้ แต่ก็ด้อยกว่ากันนิดเดียวเท่านั้น มันสามารถดูดกลืนสรรพสิ่ง จัดสิ่งชั่วร้าย และดูร่างของผู้บำเพ็ญเพียรที่อยู่ระดับสูงกว่าเขาสองชั้นเข้ามาในขวดแล้วหลอมจนกลายเป็นพลังปราณได้

ซ่งอวี๋เพยเคยอาศัยขวดหยินหยางสองพลังหลบหนีการตามไล่ฆ่ามานับครั้งไม่ถ้วน และหลอมผู้บำเพ็ญเพียรมากมายโดยไม่มีใครล่วงรู้เวลานี้พวกนั้นกลายเป็นพลังปราณในจุดตันเถียนของเขาตั้งนานแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะวิชาฝีมือของฟางซิงไห่แปลกประหลาดยากคาดเดาเกินไป เขาไม่มีทางหยิบมันออกมาโดยเสี่ยงกับการถูกเปิดโปงเช่นนี้แน่

ดีที่บนแท่นประลองปกคลุมด้วยม่านหมอกหนาที่บึงช่วยอำพรางไปได้บ้าง ขอเพียงเขาริบเก็บซ่อนของวิเศษก่อนม่านหมอกจะโดนดูดหายไปก็พอ ซ่งอวี๋เพยเปิดฝาขวด จากนั้นหันปากขวดที่ส่องแสงวูบวาบไปทางม่านหมอกหนารอบตัว ถ้าฟางซิงไห่โผล่ออกมาเมื่อไหร่ รับรองว่าหนีไม่รอดแน่นอน

ได้ยินเสียงลมดัง ซูด อยู่ครู่หนึ่ง หมอกหนาที่ปกคลุมโดนดูดหายไป ในขวดจนหมด ก่อนเผยให้เห็นศิษย์ในสำนักที่ยืนหัวดำสลอนอยู่ด้านล่างของแท่นประลอง

ซ่งอวี๋เพยฉวยโอกาสตอนม่านหมอกยังไม่ทันสลายหมดรีบเก็บขวดวิเศษเข้าไปในจี๊หยกอย่างรวดเร็ว จากนั้นกวาดตามองรอบตัว แสร้งเล่นละครตะโกนว่า “ฟางซิงไห่ เลิกซ่อนได้แล้ว ออกมาเดี๋ยวนี้ละ!” เขาร้องตะโกนพลางเรียกสายฟ้าออกมาดังเปรี้ยะ ๆ

บรรดาศิษย์ที่อยู่ด้านล่างของแท่นประลองก็หันมองซ้ายมองขวา หาร่องรอยของฟางซิงไห่ตามไปด้วย

ซ่งอวี๋เพยมั่นใจอยู่แล้ว แต่ยังแสร้งเล่นละครว่าหาฟางซิงไห่ไม่เจอ ท่านเซียนทางซ้ายอาคมป้องกันทั้งด้านนอกและด้านในของจี๊หยกเอาไว้แล้ว

¹สุดยอดของวิเศษในตำนานตอนกำเนิดโลก มีทั้งหมดสามชิ้นด้วยกัน ได้แก่ ธงผานกู่ ภาพไท่เก๊ก ระฆังยูนตัน

หากยืมคำท่านเขียนมาพูดก็คือ...นอกเสียจากว่าเขียนดีเขียนจนจะลงมาเอง มิฉะนั้นผู้คนบนโลกนี้ไม่มีทางค้นพบว่ามียักษ์กรวาลหนึ่งอยู่ในจี้หยก หลังจากการประลองสิ้นสุดลง เขาจะหลอมจินตตันของฟางซิงไห่ ก่อนทำลายสติปัญญาจนกลายเป็นคนสติไม่สมประกอบ จากนั้นมองหาสถานที่อันตราย ลักแห่งแล้วปล่อยมันทิ้งไว้ที่นั่น

กว่าที่ช่างจ้างเหล่านี้จะตามหาฟางซิงไห่เจอ บางทีเจ้านั้นอาจจะกลายเป็นซากกระดูกขาวโพลนไปแล้วก็ได้ ในเมื่อไม่มีหลักฐาน ไช่ช่างจ้างเหล่านี้ย่อมทำอะไรเขาไม่ได้ แต่ถ้าอีกฝ่ายจะตามเอาเรื่องให้ได้ เขาก็แค่ว่าหาทางหลบเลี่ยงจากการค้นหาของไช่ช่างจ้างเหล่านี้โดยหนีไปซ่อนตัวในถ้ำ ลึกลับที่เคยค้นพบ เพราะที่นั่นมีพลังปรารถนาแน่นมาก ไม่ได้น้อยกว่าสำนักเซียนไร่นิวรณ์เลย จากนั้นรอให้พลังฝีมือของเขาพัฒนาขึ้นกว่าวันหน้าย่อมมีโอกาสหวนคืนสู่สำนัก

ซ่งอวี๋เพยคิดใคร่ครวญแผนการอยู่ในใจอย่างรอบคอบ และตัดสินใจ แน่วแน่ชนิดทุบหม้อจมน้ำ² แล้ว เพราะถ้าจะให้เขาขอมทนคนต่ำช้าอย่าง ฟางซิงไห่ต่อไป เขาคงทำไม่ได้อีกแล้ว ต่อให้เขาขอมแพ้ในการประลอง ครั้งนี้ วันหน้าฟางซิงไห่จะยอมละเว้นเขาแน่หรือ ไม่มีใครรู้จักนิสัยเจ้าคิด เจ้าแค้นของอีกฝ่ายได้ดีไปกว่าตัวเขาเองแล้ว

แต่เขาหาวิธีไม่ว่าจงอีสามารถมองทะลุเข้าไปในข่ายอาคมป้องกันของ สตรีในจี้หยกได้ตั้งนานแล้ว อีกทั้งยังใช้แก่นวิญญานทำร้ายสตรีนางนั้น จนบาดเจ็บสาหัสอีกด้วย แต่นางมิกลับปรีปากบอให้ซ่งอวี๋เพยล่วงรู้เพราะเกรงว่าจะเสื่อมเสียถึงศักดิ์ศรีเสวียนเซียนของตนเอง ถ้าซ่งอวี๋เพยดู ฟางซิงไห่เข้าไปในขวดหยินหยางสองพลังได้จริง จงอีมองแค่แวบเดียว ก็ดูออกแล้ว อีกทั้งจะเล่นงานคนทำจนวนิญญาณแตกसानด้วย

สตรีงามพิลาสในจี้หยกเห็นซ่งอวี๋เพยแสดงละครเช่นนั้นก็ล่วงรู้ได้ถึงความคิดของอีกฝ่ายทันที ขณะกำลังจะเอ๋ยเตือนกลับเกิดเหตุการณ์

² กลยุทธ์ศึกที่ซ่งอวี๋หรือผัว่อองเคยใช้ในสมัยปลายราชวงศ์ฉิน ต่อมากลายเป็น สุภาษิตของจีน หมายถึง การเดินหน้าสู้ตายอย่างไม่ยอมล่าถอยเด็ดขาด

เปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหัน

ทันใดนั้นเอง หยดน้ำเล็กละเอียดที่เกาะติดอยู่บนเสื้อคลุมนักพรตของช่งอวี๋เพยก็แปรเปลี่ยนเป็นม่านหมอกหนาที่บดบังล้อมตัวเขาไว้อีกครั้ง ละอองหมอกสีเทาอ่อนมุดลอดเข้าไปในร่างของช่งอวี๋เพยผ่านทางรูจมูก เมื่อไปบรรจบกับเส้นพลังปราณในร่างก็ไหลเวียนตามเข้าไปในจุดตันเถียนแล้วซ่อนตัวอยู่ในนั้นอย่างสงบ

พริบตาเดียว แทนประลองก็กลับมาปกคลุมด้วยม่านหมอกหนาอีกครั้ง บรรดาศิษย์ที่ยืนมุงดูอยู่ด้านล่างของแทนประลองต่างงุนงงตามไม่ทัน

“สนุกหรือไม่” จู๋ ๆ โจวอวี่นซึ่งก็โผล่ออกมาพูดอยู่ข้างไบหูด้านซ้ายของช่งอวี๋เพยราวกับภูตผีปีศาจ

หมัดที่อัดแน่นด้วยสายฟ้าของช่งอวี๋เพยต่อจู่โจมใส่ทันที ทว่าแค่กระทบกับกลุ่มหมอกเท่านั้น

“เจ้ามีชื่อวิเศษเยอะไม่เบาเนี่ย” คราวนี้โจวอวี่นซึ่งโผล่ออกมาหัวเราะหน้าระรื่นอยู่ข้างไบหูด้านขวา

ช่งอวี๋เพยทำหน้าที่เคร่งเครียด ทราบดีว่าอีกฝ่ายคงจะสนใจของวิเศษของเขาเข้าแล้ว การฆ่าคนซึ่งสมบัติเป็นเรื่องที่พบเห็นได้ทั่วไปในแดนบำเพ็ญเพียร ทันทีที่ฟางชิงให้เสียงเอาไว้ เขาคงเหลือแค่หนทางตายสถานเดียวแล้ว ใครใช้ให้อีกฝ่ายมีอาจารย์ที่มีพลังฝีมือสูงส่งและแข็งแกร่งมากล่ะ

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ วันนี้เขาคงต้องสังหารฟางชิงให้ให้ได้แล้ว การต่อสู้กันบนแทนประลองนั้นจะไม่ถือสาเอาความเรื่องความเป็นตาย นี่เป็นกฎบัญญัติของสำนัก ไท่ซ่างจางเหล่าย่อมไม่มีทางลงมือกับเขาอย่างเปิดเผยแน่ ดังนั้นเขายังพอมีเวลาวางแผนหลบหนีได้

ดวงตาของช่งอวี๋เพยฉายแววอำมหิต รีบดึงพลังปราณออกมาจากจุดตันเถียนจนหมด ก่อนใช้กระบวณท่าสายฟ้าฟุ้งทะยานเมฆาม้วนตลบ ซึ่งมีอานุภาพรุนแรงที่สุดออกไปอย่างฉับพลัน จู๋ ๆ ท้องฟ้าสีครามสดใสเหนือม่านหมอกพลันปกคลุมด้วยกลุ่มเมฆดำทะมึน อีกทั้งมีเสียงฟ้าร้องครืนครืนดังกึกก้องจากไกลเข้ามาใกล้ หากมองเผิน ๆ แล้วอาจหลงคิดว่า

ผู้บำเพ็ญเพียรสักคนกำลังจะผ่านด่านเคราะห์นี้ได้

บรรดาลูกศิษย์ลูกหาที่ยืนมองอยู่ด้านล่างของแท่นประลองรีบถอยกรูดออกห่างจากรัศมีปกคลุมของกลุ่มเมฆดำครึ้มทันที เพื่อไม่ให้พลอยโดนลูกหลงไปด้วย พร้อมกับทอดถอนใจว่าพวกผู้บำเพ็ญเพียรที่มีรากปรารถนาตุลาสายฟ้ามีพลังแข็งแกร่งที่สุดแล้วจริง ๆ

โจวอินเซ็งที่ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางม่านหมอกหลบหัวเราะออกมาเบา ๆ กระทั่งทัศนศาสตร์นี้เก่าแก่แปดสิบเอ็ดสายเขายังมิเกรงกลัว มิหรือจะเห็นสายฟ้าเล็ก ๆ แค่นี้อยู่ในสายตา

ซ่งอวี๋เพยเกี่ยวข้องกับทรชนนี้เปลี่ยนมุทราหลายท่าเพื่อสร้างข่ายอาคมป้องกันรอบแท่นประลองชั้นแล้วชั้นเล่า ทางหนึ่งเพื่อป้องกันไม่ให้ฟางชิงให้หลบหนีไปได้ อีกทางหนึ่งก็เพื่อเพิ่มอำนาจของสายฟ้าให้รุนแรงยิ่งขึ้น แค่วิวดีใจเดียว เขาก็สร้างข่ายอาคมป้องกันได้ถึงเก้าชั้นด้วยกัน ในเวลาเดียวกันนั้นสายฟ้าขนาดมหึมาก็ผ่าเปรี้ยงจากท้องฟ้าลงมายังแท่นประลอง

ละอองหมอกระเบิดดัง *เปรียะ ๆ* แล้วกลายเป็นกลุ่มควันหมอกสีม่วง อำนาจของมันรุนแรงมากจนแทบกล่อมฟ้าหลาย दिन ได้ ซ่งอวี๋เพยยืนตระหง่านอยู่กลางข่ายอาคม พร้อมทั้งเกี่ยวข้องกับทรชนนี้เปลี่ยนมุทราไม่หยุดเพื่อให้สถานที่แห่งนี้กลายเป็นเขตแดนสายฟ้าทั้งหมด และสาบานกับตัวเองว่าจะผ่าฟางชิงให้ไม่ให้เหลือแม้แต่เศษซาก

“เจ้ามีความสามารถแค่ไหนหรือ” โจวอินเซ็งความแน่นหมอกจนกลับคืนสู่ร่างกายมนุษย์แล้วแค้นหัวเราะถาม

ซ่งอวี๋เพยกระดิกปลายนิ้วขึ้นเล็กน้อย เรียกสายฟ้าผ่าใส่อีกฝ่ายอีกหลายสาย

“ซาก็ใช้ค่ายกลสายฟ้าได้เช่นกัน เจ้าลองลี้มรสชาติดูเองเถอะ” โจวอินเซ็งเดียวกันก็กลายเป็นกลุ่มหมอกเดียวกันก็กลับคืนสู่ร่างคนจริง เเงร่างนั้นวิ่งผลุบโผล่วอบแวบอยู่ระหว่างกลุ่มสายฟ้าอย่างคล่องแคล่วปราดเปรียว พร้อมทั้งปลดปล่อยทัศนศาสตร์อันเก่าแก่แปดสิบเอ็ดสายที่โดนหลุมดำดูดเข้ามาเก็บกักไว้ก่อนหน้านี้ออกไป

เสียงคำรามดังสนั่นหวั่นไหวชวนให้ชนลุกตั้งขึ้นกลางอากาศ สายฟ้า

ที่เปล่งแสงสว่างเจิดจ้าและน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าสายฟ้าของซ่งอวี๋เพยแผ่กระจายไปทั่วบริเวณที่ปกคลุมด้วยม่านหมอกขาวหนาทึบ ก่อนจู่โจมใส่ซ่งอวี๋เพยทันที

ฟางซิงไห่มีรากปราณธาตุหมอกซัด ๆ เหตุใดจึงควบคุมสายฟ้าได้ ซ่งอวี๋เพยตกตะลึงจนทำให้จิ้งหะก้าวเดินสับสนจึงโดนสายฟ้าผ่าใส่เต็ม ๆ ตามหลักแล้วผู้บำเพ็ญเพียรที่มีรากปราณธาตุสายฟ้ามีต้องกลัวเกรงสายฟ้า ทว่าสายฟ้าที่เกิดจากทัศนศาสตร์อันเก๋ไก๋แปรตลับเอดสายก็ไม่ใช่ธรรมดา อย่าว่าแต่ตัวเขาที่จัดอยู่ในระดับหลอมโอสถขั้นปลายเลย กระทั่งชานเซียนเอง หากเจอทัศนศาสตร์ฟ้าดลใส่ก็แทบต้านทานไม่ไหวเช่นกัน

ร่างกายใหม่ดำเกรียม เส้นลมปราณขาดสะบั้น จินตันเริ่มมีรอยปริ้วหลังจากผ่านการกระแทกซ้ำหลายครั้ง ถ้าหากยังฝืนสู้ต่อไป เกรงว่าอาจต้องสิ้นใจตายลงตรงนี้ ซ่งอวี๋เพยคิดจะตื่นหนีหลบหนี แต่กลับถูกกระแสสายฟ้าที่มีลักษณะคล้ายมังกรพันรัดไว้แน่นจนขยับตัวไม่ได้ เวลานี้จึงเหลือแค่เพียงความสิ้นหวังเท่านั้น

“ท่านเซียน ช่วยข้าด้วย!” ในที่สุดเขาก็ยอมละทิ้งศักดิ์ศรี ร้องขอความช่วยเหลือจากสตรีงามพิลาสในจี้หยก

นางยังเฝ้ารอให้ซ่งอวี๋เพยบรรลุเป็นเซียนแล้วพานางกลับไปแดนเซียนด้วย ดังนั้นไม่มีทางยื่นมืออีกฝ่ายตายไปเฉย ๆ แน่ นางโคจรลมปราณตัดสายฟ้าแล้วกระซอกตัวซ่งอวี๋เพยลงจากแท่นประลอง

“ข้าขอยอมแพ้!” ก่อนซ่งอวี๋เพยจะร่วงถึงพื้นก็รีบตะโกนบอกเสียงดัง

ผู้ชมที่มุงดูอยู่รอบ ๆ มองเห็นแค่สายฟ้าแลบแปลบปลาบอยู่ในกลุ่มหมอก อีกทั้งแต่ละครั้งที่ผ่าลงมาก็ทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะสายฟ้าไม่กี่สายสุดท้ายทำเอาตัวสำนักที่มีชายอาคมป้องกันปกคลุมสั้นสะเทือนเลื่อนลั่นไปหมด อีกทั้งยังผ่าพื้นดินแยกกว้างเป็นทางยาวหลายแห่ง ทุกคนต่างคิดว่าเป็นวิชาอาคมของซ่งอวี๋เพยซึ่งมีรากปราณธาตุสายฟ้า ในใจจึงลอบรู้สึกนับถือและหวาดเกรงไม่น้อย

“ศิษย์พี่ซึ่งสมกับเป็นศิษย์ที่มีความสามารถโดดเด่นที่สุดในรุ่นนี้!”

“นี่มันวิชาอะไรกัน อานุภาพร้ายแรงยิ่งนัก! เกรงว่ากระทั่งยอดฝีมือระดับกำเนิดปรมาณยังต้านรับไม่ไหว!”

“ผู้บำเพ็ญเพียรที่มีรากปรมาณธาตุสายฟ้าเป็นสิ่งมีชีวิตที่ขัดต่อฟ้าดินจริง ๆ! คราวนี้อาจารย์อาจคงประสบเคราะห์ร้ายเสียมากกว่าดีแล้ว!”

ทุกคนต่างซุบซิบนินทาและวิพากษ์วิจารณ์กันยกใหญ่

ผู้นำยอดเขาแรกอัสนี่จ้องมองสายฟ้าไม่กี่สายสุดท้ายบนแท่นประลองแล้วทำหน้าที่ครุ่นคิด วิชาระดับนี้อะไรว่าแต่ช่วงอวีเพยเลย กระทั่งตัวเขาที่จัดอยู่ในระดับสุ่มผ่านด่านเคราะห์ขั้นปลายยังทำไม่ได้

บรรดาจ่างเหล่านี้กับผู้นำยอดเขาคนอื่น ๆ เหลือบมองจงอี่เป็นระยะ เพราะเกรงว่าอีกฝ่ายจะระเบิดโทสะออกมาด้วยเหตุนี้

นักพรตชื่อเซียวจ้องมองแท่นประลองด้วยสีหน้าไม่บ่งบอกความรู้สึกแต่ในใจลอบยินดีเป็นอันมาก ถ้าช่วงอวีเพยฆ่าฟางชิงให้ได้จริง เขาก็ยินดีลุกขึ้นขัดขวางไท่ซางจ่างเหล่าเพื่อปกป้องชีวิตของอีกฝ่ายเอาไว้ เพราะการต่อสู้บนแท่นประลองล้วนไม่ถือสาเอาความเรื่องความเป็นตาย นี่เป็นกฎบัญญัติของสำนัก ดังนั้นไม่ว่าใครก็คัดง้างไม่ได้

ทว่าพริบตาต่อมา แววดาของเขาก็ต้องเปลี่ยนเป็นตกตะลึงแทนเมื่อเห็นร่างดำเกียมของช่วงอวีเพยลอยพุ่งออกมาจากม่านหมอกแล้วหล่นกระแทกกับพื้นเสียงดัง พร้อมแหกปากตะโกนว่า “ข้าขอยอมแพ้”

บรรดาศิษย์ที่มีอวตาวีริบวิงปราดเข้าไปช่วยประคองทันที พอเห็นชัดเจนคิดว่าช่วงอวีเพยมีสภาพอ่อนเจอนาถมากเพียงใดก็ตกตะลึงกันหมด นี่มันเกิดอะไรขึ้น ศิษย์ที่ซึ่งมีรากปรมาณธาตุสายฟ้าไม่ใช่หรือ เหตุใดจึงโดนสายฟ้าที่ตัวเองเรียกมาฆ่าเอาจนมีสภาพน่าสมเพชเช่นนี้ล่ะ

โจววินเซ็งดูตูดสายฟ้ากับหมอกกลับเข้าไปในจุดต้นเทียนตามเดิม จากนั้นเดินไปตรงขอบแท่นประลองแล้วเหลือบมองลงไปซึ่งอวีเพยพร้อมทั้งทำมือเหมือนกำลังควักจินตันออกมา ช่วงอวีเพยกระอักเลือดสด ๆ ออกมาหลายคำ ก่อนจะตะเกียกตะกายตรงเข้าไปหา นักพรตไท่ผิง ในใจอัดแน่นด้วยความไม่ยินยอมพร้อมใจรับความพ่ายแพ้

ถึงอย่างไรช่วงอวีเพยก็เป็นศิษย์ของตนเอง นักพรตไท่ผิงไหนเลยจะ

หนวดอีกฝ่ายตกอยู่ในสภาพน่าอดสู้อยู่เฉยๆ ดังนั้นจึงยึดโอสถพื้นฟูใส่ปาก ซึ่งอวีเพยเม็ตหนึ่ง ก่อนหันไปประสานมือคารวะจงใจ “ไท่ซางจางเหล่า คิश्य์ของข้าขอยอมแพ้แล้ว การประลองรอบนี้จบลงเท่านี้ได้หรือไม่”

จงอีลุกขึ้นเดินตรงเข้าไปหาลูกคิश्य์ตัวน้อยของตนเอง ก่อนเอ่ย เหมือนไม่ใส่ใจว่า “ได้”

ทั้งสองคนซึ่งรู้สึกระบี่สีตำเหาะกลับยอดเขาผลาญวิเวก ทั้งพวกลูกคิश्य์ที่มัวแต่มองหน้ากันเล็กล็กด้วยความงุนงงไว้เบื้องหลัง

แค่นี้ก็จบแล้วหรือ กระทั่งรางวัลจากการประลองก็ไม่เอา? ฟางซิงไท่ มาเพื่อแก้แค้นจริงๆ ลินะ เขาเข้าประลองสามรอบ แต่ไม่มีใครมองเห็นวิชาฝีมือที่แท้จริงของเขาเลยแม้แต่กระบวนท่าเดียว พลังฝีมือช่างลึกลับเกินคาดหยั่งจริงๆ!

“กลับกันเถอะ” นักพรตไท่ผิงประคองซึ่งอวีเพยขึ้นมา สายฟ้าสว่าง วาบขึ้นใต้ฝ่าเท้า ก่อนจะหายวับไปจากตรงนั้น

นักพรตชื่อเซียวโบกมือไล่ทุกคนให้แยกย้ายกันไป จากนั้นหันไปมองยอดเขาผลาญวิเวกที่ตั้งตระหง่านอยู่ไกลออกไปด้วยสายตาเย็นชา เป็นเวลานาน ก่อนจะสาวเท้าเดินผละไปในท้ายที่สุด

ไม่วีนอนอยู่บนเตียง เนื่องจากนางโดนถอดกระดูกออกไป ดังนั้น นอกจากลูกตาแล้วก็ไม่มีส่วนไหนขยับเคลื่อนไหวได้เลยแม้แต่ส่วนเดียว ตรงช่วงท้องยิ่งเจ็บปวดทรมานเกินทานทน

“สอบถามมาแล้วหรือยัง คิश्य์พีซังสังหารฟางซิงไท่ได้หรือไม่” เมื่อเห็นเด็กกำพร้าใช้ผลึกประตูเข้ามา นางก็รีบซักถามด้วยน้ำเสียงดุๆ

“คิश्य์พีซังแพ้แล้ว” เด็กกำพร้าใช้ลูกเข่าลงข้างเตียงพร้อมเอ่ยตอบเบาๆ ไม่อวี่เบิกตากว้างแทบฉีก แผดเสียงร้องโวยวายเหมือนคลุ้มคลั่ง

“เจ้าจะแหกปากอันใดอีก ถ้าไม่ใช่เพราะเจ้าทำเรื่องโง่เขาลงไป วันนี้มีหรือจะตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ไหนเจ้าบอกข้ามาซิว่าคนที่มึนเมาปรามขี้หนึ่ง อย่างเจ้าไปแย่งหมู้าบำรุงฟ้าของคนอื่นเขาเพื่ออะไรกัน” นักพรตชื่อเซียวเดินเข้ามาถึงข้างเตียงแล้วเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเย็นชา

โม่อวี่ลอบนึกเสียใจภายหลังจนอยากจะหมุนเวลาย้อนกลับไปใหม่อีกครั้ง รับรองว่าคราวนี้นางไม่มีทางยอมไปหาหน้าบารุงฟ้าตามคำยุยงของซ่งอวี่เพยเด็ดขาด

“ท่านพ่อ ท่านมีวิธีช่วยข้าฟื้นฟูรากปรารถกับจินตันไซ่หรือไม่ ท่านเป็นถึงเจ้าสำนักเซียนไร้นิเวศน์เซียนนะ” นางถามอย่างมีความหวังเต็มเปี่ยม

“เจ้าคิดว่าข้าเป็นไท่ช่างจ้งเหล่าหรืออย่างไร คิดจะฟื้นฟูรากปรารถกับจินตัน ในโลกนี้มีเพียงโอสถช่วงชิงชะตาฟ้าเท่านั้นที่ได้ ที่สำคัญสมุนไพรกับตัวยาวิเศษที่ใช้หลอมโอสถช่วงชิงชะตาฟ้าล้วนล้ำค่ามาก กระทั่งชื่อข้ายังไม่เคยได้ยินมาก่อนด้วยซ้ำ อย่าว่าแต่ช่วยเจ้ารวบรวมเลย ต่อให้รวบรวมจนครบได้จริง แต่จะไปหาเภสัชคุรระดับชั้นต้นที่ไหนมาช่วยหลอมยาให้ เจ้าอย่าหลงคิดว่าท่านพ่อของเจ้าเก่งกาจสามารถรอบด้านเวลานั้นพ่อทำได้เพียงทำให้กระดูกในตัวเจ้าอกขึ้นใหม่เท่านั้น หากคิดจะบำเพ็ญเพียรต่อ เกรงว่าคงเป็นไปไม่ได้แล้ว” นักพรตชื่อเซียวเอ๋ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่ดวงตากลับแดงเรื่อขึ้นมาเล็กน้อย อย่างไรก็ตามนางก็เป็นทายาทเพียงคนเดียวที่คู่รักบำเพ็ญเพียร³ ของเขายอมสละพลังบำเพ็ญเพียรกับชีวิตของตนเองคลอตออกมา เขามีหรือจะไม่รู้ลึกปวดใจกับเรื่องนี้

“ไม่นะ! ข้าไม่ยอมเป็นมนุษย์ธรรมดาเด็ดขาด! ท่านพ่อ ท่านทนดูข้าแก่ตายและถูกฝังดินกลบหน้าได้หรือ” โม่อวี่ร้องท่มร้องไห้ออกมาด้วยความสิ้นหวัง “ท่านพ่อ ท่านช่วยไปขอร้องไท่ช่างจ้งเหล่าให้ข้าที่ขอร้องเขาให้ช่วยหลอมโอสถช่วงชิงชะตาฟ้าให้ข้าสักเม็ด! ข้ายินดีขอมาฟางซิงไท่ จะให้ไขกัศริษะให้เขาก็กยอมได้! วันหน้าถ้าข้าเจอเขาจะเดินอ้อมหลบทาง ไม่กล้าล่วงเกินเขาอีกแล้ว!”

ภาพตอนคนผู้นั้นถอดกระดูก บดขยี้ตันเถียน และระเบิดจินตันของนางยังเหมือนฝันร้ายฉายวนเวียนอยู่ในหัว นางหวาดกลัวแล้วจริง ๆ ถ้ารู้แต่แรกว่าฟางซิงไท่เป็นคนโหดเหี้ยมเลือดเย็นขนาดนี้ ต่อให้ตีนาง

³ หมายถึง สหายธรรมหรือคู่รักที่บำเพ็ญเพียรหรือฝึกวิชามาด้วยกัน

จนตายก็ไม่กล้าไปล่องเกินอีกฝ่ายแล้ว

“เจ้าคิดว่าไอสถช่วงชิงชะตาฟ้าหลอมงายตายขนาดนั้นเลยหรือ แคบอกยกให้เจ้าก็ยกให้ได้เลย?” นักพรตชื่อเซียวสะบัดแขนเสื้อเดินออกไป หลังจากคิดใคร่ครวญอยู่หลายชั่วยาม สุดท้ายก็ยอมวางคักดีศรีลงแล้ว มุ่งหน้าไปขอขมาโทษที่ยอดเขาผลาญวิเวก แต่พอไปถึงตีนเขากลับได้ยินหนุ่มเด็กรับใช้บอกว่าไต้ซ่างจ่างเหล่ากับฟางซิงไห่เข้าฉานแล้ว เกรงว่าหลายสิบปีนี่คงยังไม่ออกมา

นักพรตชื่อเซียว अबจนปัญญา ทำได้เพียงป้อนไอสถออกกระดุกให้นุตรีกินเพื่อให้กระดูกธรรมดางอกออกมาก่อน ต่อมายังผลาญเงินก้อนใหญ่ไปกับการซื้อไอสถอายุยืนกับไอสถบำรุงผิวพรรณอย่างละเม็ด เพื่อให้นางมีอายุยืนยาวสองร้อยปีและรักษาความอ่อนเยาว์เอาไว้ได้ จากนั้นก็ให้คนพานางไปส่งที่แดนมนุษย์ เพราะนางล่องเกินคนในสำนักเซียนไร้นิเวศเอาไว้มากมาย บัดนี้ไม่มีพลังฝีมือป้องกันตัวแล้ว ดังนั้นไม่แน่ว่าวันไหนอาจจะโดนใครสักคนลอบทำร้ายเอาได้

โม่อวีทั้งร้องไห้ร้องให้ทั้งอะอะโวยวาย ร่ำร้องจะบุกขึ้นเขาไปอ้อนวอนขอร้องไต้ซ่างจ่างเหล่าด้วยตัวเอง แต่จงอีเคยประกาศไว้แล้วว่าห้ามนางเหยียบย่างขึ้นไปบนยอดเขาผลาญวิเวกแม้แต่ก้าวเดียว ดังนั้นเด็กรับใช้ยังไม่ทันเข้าซัดขวาง นางก็ถูกชายอาคมป้องกันติดตัวกระเด็นออกมา ก่อนแล้ว โม่อวีได้แต่พุบ่นร่ำร้องให้สะอึกสะอื้นอยู่ตรงตีนเขาด้วยความสำนึกผิดอยู่นานมาก

ส่วนอีกทางด้านหนึ่ง โจวอีหมิงโดนบดขยี้จินตันทำให้สูญเสียดำแหน่งศิษย์อันดับหนึ่งของสำนักไป และถูกโยกย้ายไปอยู่ที่เรือนพักของศิษย์ทั่วไปแทนเวลานี้บาดแผลบริเวณท้องของเขาหายดีแล้ว แต่พอลองดิ่งพลังปราณเข้ามาในร่างอีกครั้งกลับพบว่าในจุดตันเถียนของเขาเต็มไปด้วยกลุ่มหมอกสีเทา หมอกดังกล่าวดูกลมกลืนพลังปราณที่เขาดึงเข้ามาในร่าง แล้วพลิกใสมันออกจากร่างผ่านทางเส้นลมปราณอย่างรวดเร็วจนไม่เหลือทิ้งไว้แม้แต่เม็ดเดียว เขาพยายามทดลองอยู่หลายครั้งแต่ก็ไม่สำเร็จสักที ใบหน้า

เย็นซาจึงเริ่มปริแตกและเผยอารมณ์คลุ้มคลั่งออกมา

“ฟางซิงให้ เจ้าข่มเหงรังแกกันเกินไปแล้ว!” เขาถีบประตูเปิดผาง แล้ววิ่งตรงไปที่ยอดเขาफलภูมิเวกทันที เวลานี้เขาเป็นแค่มนุษย์ธรรมดา กระทั่งจะดึงพลังปราณเข้าร่างยังทำไม่ได้ แล้วจะตัวดกระบีเหาะเหินเดินอากาศได้อย่างไร ถ้าหากหมอกในท้องไม่ยอมสลายไป เขาคงหมดสิ้นวาสนากับเส้นทางบำเพ็ญเซียนแล้ว นั่นมันโหดร้ายยิ่งกว่าสังหารเขาเสียอีก

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาต้องโดนเตะกรับใช้ชั้ดขวางไว้ เมื่อรู้ว่าฟางซิงให้เข้าฌานเป็นเวลานานหลายสิบปี โจวอี้หมิงก็ฟันฟันไม้ที่ขึ้นอยู่ข้างตัวขาดครึ่งด้วยความเคียดแค้นและคลุ้มคลั่ง

ซ่งอวี้เพยรักษาอาการบาดเจ็บของตนเองพลางจับตามดูความเคลื่อนไหวของโม่อิวี้กับโจวอี้หมิงไปด้วย พอรู้ว่าทั้งสองคนกลายเป็นมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งถูกส่งไปยังแดนมนุษย์ ส่วนอีกคนกระทั่งจะดึงพลังปราณเข้ามาในร่างยังทำไม่ได้ เวลานี้จึงกลายเป็นมนุษย์ยาให้พวกโงะซัยคุรุทดลองสารพัดโอสถไปแล้ว ซ่งอวี้เพยก็อดลอบตักตวงสิ่งไม่ได้

“ซ่างโหดเหี้ยมยิ่งนัก! ถ้าไม่ใช่เพราะท่านเซียนกระซอกข้างลงจากแท่นประลองทันเวลา เวลานี้จุดจบของข้าคงไม่ต่างอะไรกับสองคนนั้น”

“ภายภาคหน้าอย่าได้ล่วงเกินสองศิษย์อาจารย์คู่นี้อีก วิชาฝีมือของพวกเขาไม่ใช่ธรรมดา ข้าเองก็เพิ่งเคยเห็นผู้บำเพ็ญเพียรที่มีรากปราณธาตุหมอกสามารถควบคุมสายฟ้าที่มีอานุภาพรุนแรงขนาดนั้นได้ น่าจะพอๆ กับพันธมิตรฮัสนี่เก้าเก้าแปดสิบเอ็ดสายเลยทีเดียวน” สตรีงามพิลาสเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

ซ่งอวี้เพยเอ่ยอย่างล่งเลว่า “เวลานี้ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ว่าข้าล่วงเกินพวกเขาหรือไม่ แต่ตอนอยู่บนแท่นประลอง เขาเห็นข้าหีบขวดหยินหยางสองพลังออกมาด้วยตาตัวเอง คาดว่าเวลานี้น่าจะจับจ้องตาเป็นมันแล้ว”

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็รีบเดินทางออกจากสำนักไปหาประสบการณ์ข้างนอกเถิด รอให้พลังฝีมือแข็งแกร่งมากพอแล้วก็ไม่จำเป็นต้องกลัวเกรงใครอีก”

“ท่านเซียนกล่าวได้ถูกต้อง ข้ากำลังคิดเช่นนั้นอยู่พอดี”

หลังจากทั้งคู่ปรึกษาหารือกันเสร็จก็รีบร้อนเดินทางออกจากสำนักทันที เมื่อเดินทางไปได้สักครึ่งทาง ช่งอวี๋เพยพลันค้นพบว่าจินตันของตนเอง มีปัญหา เพราะแสงของม่านริบหรือล่งทุกวัน ปรกายของก็ค่อยๆ เปลี่ยนจาก สีทองเป็นสีเทาดำ ก่อนจะกลายเป็นเศษสวะไร้ค่า

“ท่านเซียน เหตุใดมันจึงเป็นเช่นนี้” ช่งอวี๋เพยถามเสียงลั่น

สตรีงามพิลาสงุนงไม่เข้าใจเช่นเดียวกัน เมื่อใช้จิตเพ่งมองจินตัน ของอีกฝ่ายก็พบว่าข้างในโล่งกลวง และโดนยึดครองด้วยหมอกสีเทาดำ กลุ่มหนึ่งแทน ในหมอกยังมีกลิ่นโอสถอย่างหนึ่งเจือปนอยู่จางๆ นั่นก็คือ หนึ่งในโอสถที่มีพิษร้ายแรงที่สุดในแดนบำเพ็ญเพียร...โอสถละลายวิญญาน โอสถชนิดนี้สามารถหลอมละลายจินตัน แก่นวิญญาน และทำให้ผู้บำเพ็ญ เพียรดับต้นพลังแตกชานได้ แต่ค่ายพรรคสำนักใหญ่ต่างทำลายตำรับยา หมดสิ้นจากแดนบำเพ็ญเพียรตั้งแต่เมื่อหมื่นปีก่อนแล้วนี่นา

ฝีมือใครกันนะ นอกจากหลอมโอสถชนิดนี้ออกมาได้แล้ว ยัง สามารถชักนำมันเข้าไปในจุดตันเถียนของช่งอวี๋เพยต่อหน้าต่อตานางอย่าง เจียบๆ สตรีงามพิลาสขบคิดกลับไปกลับมา สุดท้ายก็นึกได้แค่ฟางชิงไห่ เท่านั้น ความคิดอันแสนร้ายกาจ อีกทั้งลงมืออย่างโหดเหี้ยม นางนึก ออयर็องชมเชยอีกฝ่ายนัก

พอช่งอวี๋เพยฟังสตรีในจี้หยกวิเคราะห์ออกมาก็นึกอยากจะวิ่งกลับ สำนักไปลงมือสังหารฟางชิงไห่ทั้งโดยไม่ต้องคิดคำนึงถึงเรื่องอะไรทั้งนั้น แต่เขารู้ดีว่าต่อไปให้เป็นตัวเขาในเวลาที่เหมาะสมพร้อมที่สุด ยังไม่ใช่คู่ต่อสู้ของฟางชิงไห่ ดังนั้นยังไม่ต้องพูดถึงตอนนี้เลย

ไ้ช่างจ่างเหลาสวมแล้วที่เป็นไ้ช่างจ่างเหลา กระทั่งคนไม่เอาถ่าน อย่างฟางชิงไห่ยังสามารถอบรมสั่งสอนจนกลายเป็นอัจฉริยะผู้บำเพ็ญเพียรได้ ช่งอวี๋เพยรู้สึกริษยาจนดาร์้อนผ่าว่าพยายามสงบสติอารมณ์ให้เยือกเย็น ก่อนเอยถามสตรีในจี้หยกว่ายังพอมีวิธีแก้ไขหรือไม่

นางเองก็ไม่ค่อยมั่นใจเช่นกัน แต่ยังคงบอกชื่อสมุนไพรรักษาที่สามารถ ขจัดร้อยพิษหลายตัวเพื่อให้เขาลองหามากินดู จากนั้นช่งอวี๋เพยก็เดินทาง โ้ซัดโซเซไปทางทิศตะวันตกอย่างหลบๆ ซ่อนๆ

สี่สิบปีต่อมา โจวอวินเซิ่งตื่นจากภวังค์ จงอีก็รู้สึกตัวตื่นตาม ทั้งสองคน
แตงหน้าผากสัมผัสกันพร้อมส่งดวงจิตหลอมรวมคลอเคลียกันจนก่อเกิด
เป็นประกายไฟดวงงามจับตา โจวอวินเซิ่งเริ่มอดรนทนไม่ไหวจึงเงยหน้าขึ้น
จุมพิตริมฝีปากของอีกฝ่าย

จงอีอั้มคิษย์น้อยขึ้นมานั่งบนตักตนเอง พลังลี้มรลชาติหวานฉ่ำ
จากโพรงปากของอีกฝ่ายอย่างจริงจัง หากจะกล่าวถึงเรื่องการบำเพ็ญเพียร
เวลานี้โจวอวินเซิ่งสามารถบรรลุถึงระดับกำเนิดปรารถนาได้แล้ว แต่เขตต้องห้าม
ร้อยสมุนไพรมากำลังจะเปิดอีกครั้งในเร็ว ๆ นี้ เขาจำเป็นต้องเดินทางไปนำ
กระดูกของฟางเหวินกวงออกมาฝัง ดังนั้นจึงไม่มีเวลาผ่านด่านเคราะห์
ในตอนนี้ แคดัมก็รีบปรับเปลี่ยนร่างกายเล่มหนึ่งกับดัมก็ร์ฝึกจิตอีกเล่มหนึ่ง
ก็ช่วยให้พลังฝีมือของเขาแข็งแกร่งขึ้นเรื่อย ๆ แล้ว ดังนั้นเขาจึงมีบาง
สิ่งหวังว่าเมื่อเขาบรรลุถึงระดับสู่มหาญาณก็น่าจะหลุดพ้นจากพันธนาการ
ของพระเจ้า และสร้างกายเนื้อชิ้นใหม่ได้

หลังจากทั้งคู่แลกเปลี่ยนจุมพิตกันเสร็จ โจวอวินเซิ่งก็ลูบตอเคราแข็ง
ของจงอี พลังเอ่ยพร้อมรอยยิ้มว่า “ข้าจะไปเขตต้องห้ามร้อยสมุนไพรม
ท่านจะไปกับข้าหรือไม่”

“โอสถวิเศษที่จำเป็นต้องใช้ในชั้นที่เจ็ดยังขาดอีกชนิดหนึ่งจึงจะ
รวบรวมได้อย่างครบถ้วน ดังนั้นข้าจะลองไปตามหาที่แดนมารลี้ครั้ง” จงอี
เอ่ยด้วยความเสียดาย

ทั้งสองคนคลอเคลียกันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเปิดชายอำคมป้องกันของ
อารามพิฆาตฟ้า พอนักพรตชื่อเซียวทราบชาวก็รีบร้อนมาขอเข้าพบทันที
และอ้อนวอนขอร้องให้ไท่ซ่างจางเหล่าช่วยหลอมโอสถช่วงชิงชะตาฟ้าสักเม็ด
แต่จงอีกลับตอบปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใย

การหลอมโอสถเม็ดหนึ่งเป็นเรื่องเล็กน้อยมากสำหรับเขา แต่ไม่ว่า
เป็นศัตรูของคิษย์น้อย แคไม่ได้สังหารนางด้วยมือตัวเองก็นับว่าเมตตา
มากพอแล้ว ไหนเลยยังมีเหตุผลให้เขาช่วยนางกลับมาเดินบนเส้นทาง
บำเพ็ญเขียนได้อีกครั้ง ถ้านางตายไปในแดนมนุษย์ นั่นก็เป็นเรื่องที่ดีที่สุด
แล้ว

นักพรตชื่อเซียวอับจนปัญญา ทำได้เพียงเอ่ยคำลากลับไป แต่ในใจนั้นนึกโกรธแค้นชิงชังสองศิษย์อาจารย์ผู้นี้จนเข้ากระดูกดำ

จากนั้นโจววินเซ็งก็ยกระดับการบำเพ็ญเพียรลงไปยังที่ระดับสร้างรากฐาน แล้วเดินทางเข้าไปค้นหาซากศพของฟางเหวินกวงในเขตต้องห้ามร้อยสมุนไพรมานาน เนื่องจากเขามีความทรงจำของโม่วีอยู่ในมือ ดังนั้นจึงเดินทางต่อไปโดยสังเกตจากลักษณะภูมิประเทศจนเจอสถานที่เกิดเหตุในตอนนั้นอย่างรวดเร็ว สุดท้ายแล้วก็ค้นพบกองกระดูกชาวโพลนสวมเสื้อคลุมนักพรตของสำนักเซียนไร้นิเวศน์อยู่ในพุ่มหญ้า ตรงชายเสื้อคลุมยังมีตัวอักษรคำว่า ‘กวง’ ปักเอาไว้

โจววินเซ็งรีบเก็บซากกระดูกใส่เข้าไปในโลงหยก แล้วจัดแจงหาที่วางอย่างเหมาะสมในแหวนจักรวาล ก่อนจะออกเดินทางพลางลงมือสังหารศิษย์พรรคกลืนวิญญาณไปด้วย จนกระทั่งเช่นฆ่าศิษย์พรรคมารที่อยู่ในเขตต้องห้ามร้อยสมุนไพรมานานสองร้อยสามคนจนหมดสิ้นค่อยรามือ จากนั้นมองหากำแพงหนึ่งแล้วหยุดพักเข้าฌาน รอให้ถึงเวลาปิดเขตต้องห้ามอีกครั้ง

หนึ่งเดือนต่อมา เขาก้าวออกจากถ้ำแล้วกลายเป็นหมอกลอยตรงไปทางทิศที่ตั้งสำนักเซียนไร้นิเวศน์ บางครั้งเกาะอยู่บนกระบี่วิเศษของผู้ฝึกวิชากระบี่ บางครั้งเกาะติดกับเสื้อคลุมนักพรตของผู้บำเพ็ญเพียร ดังนั้นจึงไม่ได้สิ้นเปลืองพลังปราณของตนเองเลยสักนิด อีกทั้งค้นพบความลับที่น่าสนใจมากมาย ตลอดทางมานี้ไม่มีใครค้นพบตัวเขาเลย

วันนี้ จู๊ ๆ ผู้บำเพ็ญเพียรกลุ่มที่เขาเกาะแฝงตัวมาด้วยนั้นตัดสินใจเปลี่ยนเส้นทางมุ่งหน้าไปทางตะวันตกกันอย่างเร่งด่วน โดยบอกว่าเขตต้องห้ามโบราณแห่งหนึ่งใกล้จะปิดแล้ว ผู้บำเพ็ญเพียรจำนวนมากที่โชคดียังย่นต์ผ่านทางเข้าไปในเขตต้องห้ามกำลังจะเดินทางออกมาจากที่นั่นเวลานี้ต่างเฝ้ารอกันอยู่ตรงทางออก ไม่นานพวกเขาอาจจะมีโอกาสดี ๆ ช่วงชิงสมบัติจากคนพวกนั้นมาได้บ้างสักชิ้นสองชิ้น

โจววินเซ็งลองคำนวณดูแล้วว่าคงยังไม่กลับมาในช่วงเวลานี้ จึง

ตามไปชมดูความครึกครื้นด้วย

เมื่อคนทั้งกลุ่มเดินทางไปถึงทางออกเขตต้องห้าม ยังเหลืออีกครึ่งเดือนกว่าจะถึงเวลาปิด ดังนั้นพวกเขาจึงแยกย้ายกันหาที่นั่งรอ โจววินเซิ่งลองตรวจสอบภูมิประเทศในละแวกใกล้เคียงโดยอาศัยม่านหมอกที่แผ่ปกคลุมอยู่รอบตัว พบว่ายังมียอดฝีมือซ่อนตัวอยู่ที่ลับอีกมากมาย ผู้บำเพ็ญเพียรที่ได้ยันต์ผ่านทางเข้าเขตต้องห้ามล้วนโชคดีมาก หากเอาชีวิตรอดออกมาได้ด้วยยิ่งโชคดีไปกันใหญ่ แต่ถ้าได้สิทธิ์สืบทอดเขตต้องห้ามหรือเจอบัณฑิตแล้วยังสามารถนำมันกลับออกมาได้อย่างปลอดภัย คงต้องบอกว่าช่างเป็นที่รักของสวรรค์แล้วจริง ๆ

ทว่านี่ก็เป็นแค่เรื่องผิวเผินเท่านั้น เพราะถ้าไม่สามารถเก็บซ่อนสมบัติดี ๆ จนพลาดเปิดเผยร่องรอยให้คนอื่นล่วงรู้เข้า สิ่งที่รอคอยคนผู้นั้นอยู่ก็คือภัยพิบัติที่นับหมื่นนับพันอย่าง เพราะแต่ไหนแต่ไรมาผู้อ่อนแอย่อมต้องตกเป็นเหยื่อของผู้ที่แข็งแกร่งกว่า นี่เป็นหลักการสำคัญของแดนบำเพ็ญเพียร

โจววินเซิ่งไม่ได้สนใจโยติสมบัติพัสดุนั้นเลยสักนิด เขาแค่ว่างมากจนรู้สึกเบื่อหน่ายจึงตามมาชมดูความสนุกเท่านั้น ดังนั้นเมื่อเห็นว่ายังต้องรออีกครั้งเดือนก็คิดจะจากไปทันที แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็สังเกตเห็นแสงสว่างวูบวาบแถว ๆ ทางออกจากเขตต้องห้ามเสียก่อน จากนั้นก็มีผู้บำเพ็ญเพียรลอยกระเด็นออกมาทีละคน สภาพแต่ละคนดูเนจอนาถมาก

“เกิดอะไรขึ้น เหตุใดเขตต้องห้ามถึงปิดก่อนเวลา”

“พวกเจ้าพบเจออะไรผิดปกติอย่างนั้นหรือ”

“คงมีคนไปสัมผัสกับข่ายอาคมป้องกันอะไรสักอย่างที่ร้ายกาจมากแน่ ๆ!”

คนพวกนี้จับกลุ่มกันสอบถามข้อมูล สีหน้าของแต่ละคนดูงงงับตันชนปลายไม่ถูก พวกเขาลองใช้ยันต์ผ่านทางอีกครั้งเพื่อเข้าไปสืบข่าวจากด้านใน แต่แล้วกลับสังเกตเห็นเสาแสงสีทองสายหนึ่งพุ่งตรงขึ้นฟ้าในนั้นแผ่ไว้ด้วยแรงกดดันมหาศาลดูขุ่นเขาคดทับลงมา

“พลังแบบนี้ แปลว่าต้องมีของวิเศษปรากฏขึ้นบนโลกแน่ ๆ!” ไม่รู้ว่าใครร้องตะโกนขึ้นมา ผู้บำเพ็ญเพียรทุกคนจึงลืมนอบถามเรื่องที่เกิดขึ้นในเขตต้องห้ามกันหมด ต่างพากันมุ่งหน้าตรงไปทางเสาแสงดังกล่าวด้วยวิธีที่รวดเร็วสุดเท่าที่ทำได้

โจววินเซิงยืนดูอยู่นอยอดไม้ เขายกมือขึ้นป้องดวงตามองอยู่นานมาก แต่กลับมิได้รู้สึกหวั่นไหวด้วยเลยสักนิด เขาแค่ต้องการฝึกวิชาอย่างจริงจังเท่านั้น เพราะพลังฝีมือช่วยพาเขาเลื่อนขั้นสูงขึ้นไปได้โดยไม่ต้องพึ่งพาอาศัยสมบัติหรือของวิเศษอันใด อีกอย่าง รอเขาบรรลุระดับสุมหายานแล้ว ไม่น่าว่าจะทำลายกำแพงกันมิติแล้วไหลตามชุดข้อมูลกลับไปสู่โลกแห่งความจริง จากนั้นก็ใช้พลังวิญญาณอันมหาศาสตร์ร่างกายเนื้อชิ้นใหม่ได้ เนื่องจากความต้องการของเขาไม่ตรงกับความต้องการของผู้คนในโลกนี้ ดังนั้นจึงไม่ได้มีความทะยานอยากอย่างแรงกล้าเหมือนพวกเขา

เสาแสงสีทองพุ่งสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนแทบจะแทงทะลุเพดานสวรรค์แล้ว ปลายยอดเสาแสงมีกระจกสำริดบานหนึ่ง แสงสีทองดังกล่าวสะท้อนออกมาจากกระจกสำริดบานนั้นจนเชื่อมต่อกับสวรรค์ นอกจากทำให้บรรยากาศรอบตัวบิดเบี้ยวผิดรูปแล้ว ยังก่อให้เกิดแรงกดดันมหาศาลราวกับเทพจากบรรพกาลปรากฏกายลงมา จนสามารถบดขยี้มหาพิภพแห่งนี้ให้แหลกสลายเป็นผุยผงได้อย่างง่ายดาย

“หรือว่านี่จะเป็นกระจกคุณหลุนในตำนานที่หายสาบสูญไปตั้งนานแล้ว” ไม่รู้ว่าใครโผล่ออกมา จึงพลอยทำให้ผู้บำเพ็ญเพียรทุกคนพากันคลุ้มคลั่งตามไปด้วย

กระจกคุณหลุน หนึ่งในสิบสุดยอดของวิเศษจากบรรพกาล สามารถเชื่อมโยงแดนมนุษย์กับแดนสวรรค์เข้าด้วยกัน รวมถึงทำลายกำแพงกันของเวลาและมิติ ดังนั้นจึงมีพลังอิทธิฤทธิ์สูงมาก ถ้ามีมันในครอบครองจะสามารถก้าวข้ามแดนเซียน โบยบินขึ้นสู่แดนสวรรค์ได้เลย มันจึงกลายเป็นสิ่งยั่วชวนใจอย่างมากสำหรับเหล่าผู้บำเพ็ญเพียรที่กำลังพยายามดิ้นรนต่อสู้กับลิขิตฟ้า

ดวงตาของพวกเขาแดงก่ำ สีหน้าบิดเบี้ยวดูไม่ได้ เมื่อเห็นผู้บำเพ็ญเพียรที่เคลื่อนไหวรวดเร็วกว่าตนเองก็อดแผ่จิตสังหารออกมาไม่ได้ พวกเขาต่างเอาแต่จ้องมองกระจกคุณหลุนตรงปลายยอดเสาแสงสีทองกันตาเขม็งโดยไม่เคยคิดจะมองลงด้านล่างเลยสักแวบ

ตรงปลายฐานของเสาแสงดังกล่าว ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาคมคายผู้หนึ่งกำลังเกี่ยววธรชนีเป็นท่ามูทราที่มีความสลับซับซ้อนอย่างมาก ดูเหมือนกำลังพยายามจะหลอมกระจกคุณหลุนให้ได้โดยเร็ว เพราะเขาได้รับสิทธิ์สืบทอดเขตต้องห้ามแห่งนี้แล้ว ดังนั้นกระจกคุณหลุนซึ่งมีหน้าที่ควบคุมเขตต้องห้ามแห่งนี้ย่อมต้องตกเป็นของเขาโดยปริยาย แต่เขาคิดไม่ถึงว่าของวิเศษจากบรรพกาลจะพยศหนักขนาดนี้ จึงทำให้เรื่องราวลูกกลมใหญ่โต

เวลานี้เขาทำได้เพียงหวังว่าจะสามารถทำให้กระจกคุณหลุนศิโรราบและยอมรับเขาเป็นเจ้านายโดยเร็วที่สุด เพื่อที่จะได้ไม่ต้องเสียแรงเหนื่อยเปล่า เขาติดโลहितหยดหนึ่งใส่ฝ่ามือหน้ากระจก ก่อนเกี่ยววธรชนีมูทราท่าสุดท้าย ตอนผู้บำเพ็ญเพียรทั้งหมดเดินทางมาถึงละแวกใกล้เคียงกับที่มีเสาแสงปรากฏขึ้น ในที่สุดเขาก็ทำให้กระจกคุณหลุนยอมรับตัวเขาเป็นเจ้านายสำเร็จ

กระจกคุณหลุนมีพลังอย่างอื่นอีกหรือไม่ ชายหนุ่มยังมีลวงรู้ แต่ ‘สามารถเชื่อมโยงแดนมนุษย์กับสวรรค์เข้าด้วยกัน รวมถึงทำลายกำแพงกันของเวลาและมิติได้’ แค่อสองข้อนี้ก็ดีมากพอที่จะทำให้เขาฉีกกำแพงกันมหาพิภพเพื่อหลบหนีการตามไล่ล่าของผู้บำเพ็ญเพียรทั้งหมดได้แล้ว

เขาใช้จิตตรวจดูข้างในกระจกอย่างเชื่อมั่น แต่แล้วก็ต้องตกตะลึงพริ้งเพริดเมื่อค้นพบว่ากระจกดังกล่าวถูกทำลายจนเสียหายไปกว่าครึ่ง และสูญเสียพลังอิทธิฤทธิ์ไปไม่น้อย หากว่าคิดจะทำให้มันมีอานุภาพร้ายแรงเหมือนสมัยบรรพกาล คงต้องตามหาวัตถุบิอีกมากเพื่อนำมาซ่อมแซมมันให้สมบูรณ์อีกครั้ง นั่นก็แปลว่าตัวเขาในตอนนี้นอกจากจะไม่ได้กำไรอะไรแล้ว ยังต้องโดนเหล่าผู้บำเพ็ญเพียรตามไล่ล่าอีก

ชายหนุ่มมกล้ำกลืนก้อนเลือดในอก ขณะกำลังจะเก็บกระจกสำริด

แล้วหาทางหลบหนีไปนั้น สตรีในจี๋หยกพลันร้องทักขึ้นมาก่อน “เวลานี้เจ้าเป็นแค่ผู้บำเพ็ญเพียรระดับกำเนิดปรมาณเท่านั้น ยังมีชื่อยอดฝีมืออันดับสองของมหาพิภพด้วยซ้ำ การหอบกระຈกคุณหลุนหลบหนีไปเช่นนี้ จะช้าหรือเร็วก็หนีไม่พ้นต้องตายอยู่ดี มิสู้โยนเผือกก้อนนี้ให้ผู้อื่นแทน เพราะอย่างไรเสียกระຈกคุณหลุนก็ยอมรับเจ้าเป็นนายแล้ว เจ้าย่อมสามารถเรียกมันกลับมาได้ทุกเมื่อ”

ดวงตาของชายหนุ่มเปล่งประกายวาวแวววาวหนึ่ง ก่อนสะบัดแขนเสื้อเหวี่ยงกระຈกสำริดออกมา จากนั้นขยับถอยห่างออกจากตำแหน่งเดิมอย่างเงิบ ๆ เมื่อสังเกตเห็นหน้าตาของเขาแล้ว ที่แท้ก็เป็นช่งอวี๋เฟยที่รีบร้อนเดินทางออกจากสำนักเซียนไร้นิรวันเมื่อสี่สิบปีก่อนนั่นเอง

“ศัตรูของเจ้ามาแล้ว ส่งให้เขาสี” จิตรรับรู้ของสตรีนางนั้นแข็งแกร่งมาก แค่ว่าตตามองแวบเดียวก็ค้นพบโจวอวินซึ่งที่ยืนชมดูความครึกครื้นอยู่บนยอดไม้ได้ทันที

ช่งอวี๋เฟยเหยียบสายฟ้าบินพุ่งขึ้นฟ้า เมื่อสังเกตเห็นใบหน้าดงามราวปีศาจของโจวอวินซึ่ง อารมณ์ที่สงบราบเรียบมาตลอดระยะเวลาหลายปีพลันเดือดพล่านขึ้นมาทันที เขาสั่งให้กระຈกคุณหลุนคอยตามเกาะติดโจวอวินซึ่งตลอดเวลา หากเขาไม่ได้เรียกหา ห้ามผละออกห่างจากอีกฝ่ายเด็ดขาด

เวลานี้กระຈกคุณหลุนบังเกิดสติปัญญาขึ้นมาแล้ว ย่อมต้องเชื่อฟังคำสั่งของผู้เป็นนายอย่างเคร่งครัด มันบินพุ่งตรงเข้าหาโจวอวินซึ่งโดยพยายามหลบหลีกการแก่งแย่งช่วงชิงกันของผู้บำเพ็ญเพียรทั้งหลายไปด้วย

เมื่อสังเกตเห็นแสงสีทองกำลังพุ่งตรงเข้ามาหาตนเองอย่างรวดเร็ว โจวอวินซึ่งก็เริ่มรู้สึกว่าจะเห็นท่าจะไม่ดี จึงรีบเปลี่ยนร่างเป็นหมอกทันที ว่ากระຈกคุณหลุนสามารถทำลายกำแพงกันของเวลาและมิติได้ แล้วมีหรือจะค้นหาตำแหน่งที่อยู่ของเขาไม่เจอ ดังนั้นไม่ว่าเขาจะหนีไปหลบซ่อนที่ใด มันก็สามารถพุ่งตรงเข้ามาในอ้อมแขนของเขาได้อย่างแม่นยำทุกครั้ง

หากว่าเป็นผู้บำเพ็ญเพียรคนอื่น ของวิเศษจากบรรพกาลพาตัวเองมาส่งให้ถึงที่เช่นนี้คงจะดีใจมากจนแทบคลั่ง แต่โจวอวินซึ่งกลับอยาก

ด่าพ้อล่อแม้อย่างหยาบคาย นี่มันสื่อชักนำให้ทุกคนในแดนบำเพ็ญเพียรตามไล่ฆ่าเขาชัด ๆ

เมื่อเห็นผู้บำเพ็ญเพียรที่คิดจะเข้ามาแย่งชิงของวิเศษเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ที่สำคัญในจำนวนนั้นมีทั้งผู้เก่งกล้าระดับแยกปรมาณ ผ่านด่านเคราะห์ สุ่มหายาน รวมถึงซานเซียนอีกหลายคน โจววินเซ็งก็เริ่มอับจนปัญญา จึงตัดสินใจหอบกระจกคุณหลุนหลอบหนีก่อน ดีที่จงอียัดเยียดของวิเศษให้เขามากมายก่อนจากไป และหนึ่งในนั้นก็คือฐานบงกชที่สามารถใช้เดินทางไกลนับหมื่นลี้และซ่อนเร้นกลืนอายุได้

เขาเปลี่ยนร่างกลายเป็นหมอกเกาะอยู่บนฐานบงกช ก่อนจะหายวับไปจากตรงนั้นอย่างรวดเร็ว พวกผู้บำเพ็ญเพียรที่กำลังพุ่งตรงเข้ามาจึงคว้าได้แต่ความว่างเปล่า

“คนผู้นั้นดูเหมือนจะเป็นศิษย์ที่นักพรตตั้งกวรับเข้าสำนักเอง นามว่าฟางซิงไท่!” ไม่รู้ว่าใครร้องตะโกนบอกขึ้นมา เมื่อได้ยินชื่อเสียงอันน่าเกรงขามของจงอียี่ ผู้บำเพ็ญเพียรบางคนก็ชักอยากลั่นกลองถอยทัพ แต่บางคนกลับไม่แยแสเลยสักนิด

นั่นเป็นของวิเศษจากบรรพกาลเชียวนะ เพื่อมันแล้ว อย่าว่าแต่ลวงเกินจงอียี่เลย ต่อให้ลวงเกินต้าหลิวจินเซียนก็ไม่ใช้ปัญหาใหญ่โตอะไร

โจววินเซ็งหนีเข้าไปในถ้ำที่จงอียี่สร้างไว้ระหว่างบำเพ็ญเพียรด้านนอก ก่อนเปิดข่ายอาคมทั้งด้านในด้านนอก แล้วค่อยหยิบกระจกคุณหลุนออกมาพลิกดู กรอบกระจกรูปทรงรีแกะสลักเป็นอักขระเวทที่ลึกลับมาก ดูไม่มีส่วนไหนคล้ายคลึงกับตัวอักษรในสมัยนี้เลย คิดว่าน่าจะเป็นตัวอักษรของแดนสวรรค์ซึ่งหายสาบสูญไปตั้งแต่สมัยบรรพกาล ผิวหน้ากระจกเรียบลื่น บางครั้งก็มีประกายสีทองแวบ ๆ สามารถส่องสะท้อนภาพตัวคนได้อย่างชัดเจน และฉายทะลุผ่านผนังถ้ำหินให้เห็นภาพทิวทัศน์ด้านนอกได้

โจววินเซ็งถูกคิดได้อย่างรวดเร็ว เขาล่วงรู้ถึงอิทธิฤทธิ์อย่างหนึ่งของกระจกบานนี้แล้ว นั่นก็คือส่องโลก ขอเพียงเจ้าของต้องการเห็นก็ไม่มีอะไรที่กระจกบานนี้ฉายให้ดูไม่ได้ รวมถึงตรีศัทสมหาศัทสโลกธาตุ แดนเซียน และแดนสวรรค์ เมื่อมีมันอยู่ในครอบครองย่อมสามารถล่วงรู้ได้

ทุกสรรพสิ่ง

ของดีจริง แต่ก็เป็นที่รื้อนลวกมือเอาเรื่องเช่นกัน โจววินเซิ่ง
ลอบถอนหายใจ

ได้ยืนยันว่ากระจกคุณหลุนยังสามารถทำลายกำแพงกันของเวลาและมิติ
ตั้งนั้นแค่พาเจ้านายหลบหนีก็ไม่น่าจะเป็นเรื่องยากเย็นตรงไหน โจววินเซิ่ง
ขบคิดไปมา สุดท้ายก็ตัดสินใจหลอมกระจกสำริดดูก่อน เพราะเขาเอง
ก็คิดหาวิธีอื่นเอาตัวรอดจากสถานการณ์ลำบากในตอนนี้อย่างไรไม่ได้เหมือนกัน

ถ้าคนพวกนั้นล่วงรู้ถึงสถานะของเขา คงไปดักซุ่มรอปิดกั้นเส้นทาง
กลับสู่สำนักเซียนไร้นิเวศเป็นแน่ สองหมัดยากต่อกรสี่มือ เขาไม่มั่นใจ
เช่นกันว่าจะสามารถเอาชีวิตรอดออกจากวงล้อมของพวกนั้นได้

เขาหยิบกระถางหยกออกมาจากแหวนจักรวาล แล้ววางไว้ในเพลิง
ศักดิ์สิทธิ์ชั่วคราวที่จิ้งอิมอบให้ จากนั้นโยนกระจกคุณหลุนกับเลือดหยดหนึ่ง
เข้าไปหลอมในกระถาง แต่กระจกคุณหลุนกลับแสดงอาการต่อต้านอย่าง
รุนแรง เขาลองเซ็ดหน้ากระจก แต่ก็ไม่เจอกลิ่นอายเลือดที่ผู้บำเพ็ญเพียร
คนอื่นเหลือทิ้งไว้จึงอดแปลกใจไม่ได้

หรือตัวประกอบถูกกำหนดมาแล้วว่าไม่สามารถครอบครองของวิเศษ
ได้ หรือว่าของวิเศษชิ้นนี้ถูกจัดเตรียมมาเพื่อตัวเอกโดยเฉพาะ รอเจ้านั้น
ปรากฏตัวขึ้นเมื่อไหร่ก็รีบวิ่งเข้าไปยอมรับเป็นนายทันที? เมื่อคิดมาถึง
ตรงนี้ โจววินเซิ่งก็แค้นหัวเราะทีหนึ่ง ก่อนขำวงกระจกคุณหลุนที่ก่อนหน้านี้
ยังถือประคองอยู่ในมืออย่างระมัดระวังลงพื้นอย่างแรง พร้อมทั้งเหยียบ
กระเทียบอย่างไม่เสียดาย ในเมื่อเอามาใช้เองไม่ได้ มันก็ไม่ต่างอะไรกับเศษ
สวะ ดังนั้นโยนทิ้งไปเลยดีกว่า!

โจววินเซิ่งพักอยู่ในถ้ำหลายวัน กะวาร์อให้ผู้คนด้านนอกแยกย้ายกันไป
ก่อน ค่อยนั่งฐานบงกชจากไปอย่างเงียบ ๆ แต่คิดไม่ถึงว่ากระจกคุณหลุน
จะบินออกมาจากถ้ำแล้วพุ่งตรงเข้าใส่อกเขา

เขารีบล้วยันต์อำพรางที่ทำขึ้นโดยจงอ้อออกมาพันห่อกระจกคุณหลุน
เอาไว้ ยันต์นี้สร้างขึ้นด้วยความรอบรู้เกี่ยวกับช่องว่างของมิติของจงอ้อ

อย่าว่าแต่ผู้คนในโลกนี้เลย กระทั่งตำหั่วจินเซียนยังไม่สามารถมองทะลุเข้าไปได้

รอบข้างไม่มีกลิ่นอายของวิเศษหลงเหลือแล้ว โจวววินแข็งค้อยพुरु ลมหายใจด้วยความโล่งอก จากนั้นบินกลับสำนักเซียนไร้นิเวศอย่างหลบ ๆ ซ่อน ๆ โดยเลือกใช้เส้นทางที่ค่อนข้างอ้อมไกลหน่อย หลังจากใช้ฐานบงกช กับยันต์อำพราง เดิมทีไม่ควรจะมีใครค้นพบร่องรอยของเขาแล้ว แต่ไม่ว่า เขาจะไปถึงที่ไหนก็มักจะมีกลุ่มผู้บำเพ็ญเพียรไล่ตามมาตลอด รวากับว่ามีใครบางคนใช้ยันต์สะกดรอยกับตัวเขา และทุกครั้งที่เขาคิดขำงกระจกทิ้ง มันมักจะบินวกกลับมาทุกที เหมือนยึดมันติดตรึงกับตัวเขา

พบผู้ที่มีระดับพลังบำเพ็ญเพียรต่ำลงมือเช่นฆ่า พบผู้ที่มีระดับพลังบำเพ็ญเพียรสูงให้รีบหาทางหลีกเลี่ยง หลังจากโจวววินแข็งหลบหนีอยู่ สองเดือนก็เริ่มค่อย ๆ รับรู้ได้ถึงความผิดปกติ ตอนเขาพลิกสำรวจดูกระจกสำริด ใบหน้าพลันเปลี่ยนสีทันที

ทั้งที่เอาแต่ตามเกาะติดเขาแจ แต่มันกลับไม่ยอมรับเขาเป็นนาย กระจกสำริดบานนี้มีเจตนามุ่งร้ายต่อเขาชัด ๆ คาดว่าคงคิดจะทำให้เขาต้องตายดับในวงล้อมของเหล่าผู้บำเพ็ญเพียรแล้ว ซ่างโยนเพื่อก้อนให้ผู้อื่นได้เก่งหนัก! กระจกสำริดบานนี้ต้องถูกใครหลอมมาก่อนแล้วเป็นแน่

โจวววินซึ่งใคร่ครวญกลับไปกลับมา คิดว่าคงมีแค่บุตรแห่งไซดะตะเท่านั้นที่มีวาสนาดีพอจะได้กระจกคุณหลุนมาอยู่ในครอบครอง ซ่งอวีเพย? เจ้านั้นยังไม่ตายอีกหรือ โจวววินแข็งยกเท้ากระที่บกระจกแรง ๆ หลายหน จากนั้นเดินวนเวียนอยู่ในถ้ำอีกแห่งหนึ่งซึ่งจิงฮี้สร้างไว้พลางขบคิดว่าจะหาทางฝ่าวงล้อมเช่นไรดี

หลังจากกระจกคุณหลุนยอมรับเป็นนายแล้ว ดังนั้นไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหน เจ้านายของมันก็สามารถตามหามันจนเจอได้ตลอดเวลา ที่สำคัญ ซ่งอวีเพยยังเกลียดชังฟางซิงให้เข้ากระดุกดำ ดังนั้นยอมต้องเปิดเผยร่องรอยของเขาให้ผู้บำเพ็ญเพียรคนอื่น ๆ ล่วงรู้ จากนั้นแสร้งให้ฟางซิงให้ต่อสู้กับคนเหล่านี้จนบาดเจ็บล้มตายกันไปทั้งสองฝ่าย เขาค่อยฉกฉวยโอกาสเรียกกระจกคุณหลุนกลับคืนมาโดยไม่มีใครล่วงรู้ เมื่อทำตามนี้สำเร็จ

ก็ไม่จำเป็นต้องเปิดเผยตัวตน อีกทั้งยังเป็นการกำจัดศัตรูของตนเองได้ด้วย เรียกว่ายิงธนูดอกเดียวได้นกสองตัว

ดังนั้นต่อให้โจววินเซิงหลบซ่อนอยู่ในถ้ำที่ทางซ้ายอาคมไว้อย่างแน่นหนา ซึ่งอวี๋เฟยยังคงค้นหาตำแหน่งที่อยู่ของเขาจนพบและแพร่งพรายข่าวสารออกไปได้ เพื่อชักนำยอดฝีมือกลุ่มใหญ่มาล้อมรอบถ้ำไว้

พวกเขาพยายามใช้สารพัดวิธีทำลายซ้ายอาคมป้องกันด้านนอกตัวถ้ำอย่างช้าเดือนกว่า อย่างเร็วสองวัน สถานที่แห่งนี้คงโดนทำลายราบเป็นหน้ากลอง

โจววินเซิงส่งยันต์ส่งสารทางอิตั้งนานแล้ว แต่ยอดฝีมือทั้งหลายคอยขัดขวางไว้หมด นอกจากนี้ยังส่งจดหมายถึงสำนักด้วย แต่ไม่เห็นคนในสำนักเร่งรีบเดินทางมาช่วยเหลือเลยสักคน เขาจึงทำได้เพียงสูดศึกครั้งนี้ตามลำพัง

ท่าที่แห่งนี้จะนั่งรอความตาย มีผู้สักรหลาย ๆ คนมาแบกรับเคราะห์แทน ดังนั้นเมื่อได้ยินเสียงระเบิด *ตูม* ดังจากด้านนอกถ้ำ เขาก็ยกมูมปากแค่นหัวเราะอย่างเย็นชา ถ้าหากโดนคนเหล่านั้นบดขยี้ทำลายแก่นวิญญาน เขาคงจะกลับไปทะเลดวงดาวไม่ได้อีกแล้ว อย่าย่ำแต่จะกลับไปโลกแห่งความจริงเลย แต่แล้วอย่างไร เขายอมตายอย่างสะเทือนเลื่อนลั่นดีกว่า เป็นแต่่าहतหัวอยู่ในกระดอง

ทันทีที่เปิดซ้ายอาคมป้องกันก็มีกระสุนพลังอิทธิฤทธิ์สารพัดเสียงกระหน่ำเข้ามาโจมตี เขาจึงรีบสลายตัวเป็นหมอกห่อหุ้มทั้งในและนอกถ้ำเอาไว้ ละอองหมอกแทรกซึมผ่านผิวเข้าไปถึงอวัยวะภายในของยอดฝีมือเหล่านั้น ก่อนจะเปลี่ยนพลังปราณที่ดูต้อออกมาจากตัวพวกเขาเป็นหมอกขาวหนาทึบแผ่ปกคลุมทั่วบริเวณอย่างรวดเร็ว

ยอดฝีมือเหล่านั้นรีบใช้พลังอิทธิฤทธิ์ขับไล่หมอกทันที แต่กลับทำให้พลังปราณของพวกเขาเร็วไหลเร็วยิ่งขึ้นกว่าเดิม บางคนเกิดอาการจิตหลอนจนเริ่มลงมือฆ่าฟันคนมั่วซั่ว บางคนถูกพิษลัมคว่า บางคนโดนบดขยี้แก่นวิญญานโดยไม่รู้ตัว

ทั้งที่เด็กหนุ่มจืดอยู่ในระดับหลอมโอสถเท่านั้น แต่พอลงมือขึ้นมา

กลับสามารถสังหารยอดฝีมือที่บำเพ็ญเพียรจนบรรลุระดับกำเนิดปราณขึ้นไปได้ถึงสิบกว่าคน วิชาฝีมือที่ใช้ช่างแปลกประหลาดและยากคาดเดายิ่งนัก!

โจววินเซิงประสบความสำเร็จจากการฉวยโอกาสเล่นงานตอนผู้คนไม่ทันระวังตัวหลายครั้งติดต่อกัน แต่เขาทราบดีว่าหากปล่อยเวลาผ่านไปนานเข้า เจ้าพวกตัวประหลาดที่ผ่านศึกกันมาอย่างโชกโชนเหล่านี้นยอมต้องสรรหาร้อยพันวิธีมาจัดการเขาอีก

แต่วันนี้เขาตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าจะทำให้คนพวกนี้ตายอย่างไรที่ฝัง ดังนั้นจึงไม่ได้ยกระดับการบำเพ็ญเพียรของตนเองเอาไว้อีกต่อไป แต่เร่งโคจรพลังปราณทะลวงผ่านเข้าสู่ระดับกำเนิดปราณอย่างรวดเร็ว เมื่อทัศนียภาพอันเก๋ไก๋แปดสิบเอ็ดสายฟ้าดเปรี้ยงลงมา คนพวกนี้ก็ทำได้แค่ต่างคนต่างหาทางช่วยเหลือตัวเองกันก่อน!

เมฆเคราะห์สี่หมัดได้ถึงกลิ่นอายพลังที่รีบม้วนตัวลงมาจากสวรรค์อย่างรวดเร็ว เสียงฟ้าร้องดังสนั่นสะท้านแก้วหูจนแทบจะทำให้หูของเขาและแผ่นดินสั่นสะเทือนไปด้วย แรงกดดันจากกฎสวรรค์แผ่ปกคลุมทั่วจักรวาลล้อมรอบตัวโจววินเซิง ผู้บำเพ็ญเพียรที่อยู่ในรัศมีดังกล่าวก็ต้องถูกทัศนียภาพอันโหดร้ายไล่เช่นกัน

พระเจ้าที่แปลงตัวเป็นกฎสวรรค์อาจจะต้องการให้โจววินเซิงตายเพียงคนเดียว แต่ลำดับขั้นตอนของมันต้องเป็นไปตามกฎเกณฑ์ที่ถูกกำหนดไว้ก่อนแล้ว ดังนั้นจึงทำให้มันขาดความยืดหยุ่นตามสถานการณ์ ถ้าหากเข้าไปกีดขวางการผ่านด่านเคราะห์ของผู้อื่นย่อมต้องพลอยถูกฟ้าผ่าไปด้วย นี่เป็นกฎของโลกนี้ที่ถูกกำหนดไว้มานานแล้วจึงเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ดังนั้นคนพวกนี้ทั้งหมดย่อมต้องตายตกตามโจววินเซิงไปด้วย

“ແ່แล้ว เจ้าหนุ่มนั้นกำลังจะผ่านด่านเคราะห์!”

“แค่เจ้าหนุ่มหัวเลื่องระดับหลอมไอศถ ต่อให้ผ่านด่านเคราะห์ก็เจอแค่ทัศนียภาพสี่เก้าสามสิบหกสาย หรืออย่างมากที่สุดก็ทัศนียภาพเก้าห้าสิบสี่สายเท่านั้น อย่างเจ้ากับข้าแค่สะบัดมือทีหนึ่ง มันก็สลายไปหมดสิ้นแล้ว เหตุใดต้องหวาดเกรงด้วยเล่า”

“เจ้ากล่าวได้ถูกต้อง เราควรจะรีบฉวยโอกาสตอนเจ้านั้นกำลังผ่านด่านเคราะห์ร้ายกระจกคุณหลุนมา กระทั่งตัวเองยังปกป้องไม่ได้ ยังจะมีกะจิตกะใจผ่านด่านเคราะห์ในเวลาเช่นนี้อีก คิดหรือว่าพวกข้าจะโดนทัณฑ์อัสนี่เล็กๆ แค่นี้ผ้าตาย ช่างน่าขันนัก!”

ส่วนผู้บำเพ็ญเพียรระดับกำเนิดปรารถนาไม่แน่ใจว่าตนเองจะต้านรับทัณฑ์อัสนี่ได้หรือไม่จึงคิดจะหลบหนีไป แต่แล้วกลับค้นพบว่ามีคนทางซ้ายอาคมป้องกันในม่านหมอกหนาถึงเก้าเก้าแปดสิบเอ็ดชั้นตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ มันครอบซ้อนทับกันชั้นแล้วชั้นเล่า ระดับความซับซ้อนสูงมากอย่างที่ไม่เคยมีใครพบเห็นมาก่อน ต่อให้เป็นปรมาจารย์ด้านซ้ายอาคมระดับสูงตนเองยังไม่แน่ว่าจะคลี่คลายได้ พวกเขาต่างลนลานว่าอยู่นอยู่ในม่านหมอกเหมือนแมลงวันไร้หัว ดวงตาฉายแววสิ้นหวังออกมา

ในขณะที่พวกปรมาจารย์ระดับแยกปรารถนาขึ้นไปไม่เห็นทัณฑ์อัสนี่อยู่ในสายตาเลยสักนิด กลับพยายามเบิกทิพยเนตรค้นหาตำแหน่งที่อยู่ของโจววินเซิงต่อไป

เมื่อเห็นเด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลานั่งขัดสมาธิอยู่บนยอดผาหินก้อนหนึ่ง ดวงตาของพวกเขาลันฉายแววละมับออกมา จากนั้นรีบพากันกรูเข้าจูโจม แต่พอเข้าไปใกล้ก็โดนทัณฑ์อัสนี่ขนาดมหึมาผ่าเบรีย่งใส่จนรู้สึกซาหริ่มทั้งตัว ก่อนพลัดร่วงหล่น ตู๋บ ลงมาจากกลางอากาศ

แรงกดดันมหาศาลดูจมมหาสมุทรธาโทมกดทับลงมาจากสวรรค์เก้าชั้นฟ้า ทำให้ร่างกายอันสุดแสนแข็งแกร่งของพวกเขาโดนบดขยี้จนแหลกตามด้วยเสียงกระดุกแตกหักดังก้องจากทางโน้นทางนี้

นี่มันใช่ทัณฑ์อัสนี่สี่เก้าสามสิบหกสายหรือหกเก้าห้าสิบสี่สายที่ไหนกัน แต่เป็นทัณฑ์อัสนี่เก้าเก้าแปดสิบเอ็ดสายซึ่งผู้บำเพ็ญเพียรระดับสูงมาหยานกับชานเซียนต้องพบเจอเวลาผ่านด่านเคราะห์ที่ต่างหาก แม้ว่าในบรรดาผู้คนที่กำลังตามล้อมฆ่าโจววินเซิงอยู่นี้จะมีปรมาจารย์หรือชานเซียนปะปนอยู่ด้วย ทว่าสาเหตุหลักที่ทำให้พวกเขาตัดสินใจมาแย่งชิงกระจกคุณหลุนกันก็เพื่อหาของวิเศษที่ช่วยต้านรับทัณฑ์อัสนี่เก้าเก้าแปดสิบเอ็ดสายแทน จะได้ช่วยให้เขาบรรลุเป็นเซียนได้อย่างราบรื่นนั่นเอง

คิดไม่ถึงว่าของวิเศษยังไม่ทันถึงมือ ทันท์อัสนีก็กำกำแปดสิบเอ็ดสายกลับมาถึงก่อน ต่อให้พวกเขาฝันต้านรับไว้ได้ แต่ก็เป็นการช่วยต้านรับแทนผู้อื่นอยู่ดี ตนเองบาดเจ็บสาหัสทั้งตัวแต่กลับไม่สามารถบรรลุเป็นเซียน คงจะอึดอันตันใจจนไม่สามารถสรรหาคำมาบรรยายได้แน่

เมื่อทันท์อัสนีสายที่สองฝ่าเบรียงลงมาทำให้พวกเขาไหม้เกรียมไปทั้งตัว พวกเขารีบตะเกียกตะกายลุกขึ้นแล้ววิ่งฝ่าม่านหมอกหน่อออกไปด้านนอกทันที แต่พอถึงตรงชายขอบค่อยพบว่ามิใช่ชายอคมป้องกันทางอยู่รอบตัว ชนิดที่ต่อให้ปรมาจารย์วิชาค่ายกลระดับขุนตุนมาเองยังคลี่คลายไม่ได้ นี่มันจงใจลากพวกเขาตายตกตามกันชัด ๆ จิตใจช่างเหี้ยมโหดอำมหิตนัก อีกทั้งยังมีมืออย่างไร้ความปราณี สมแล้วที่เป็นศิษย์ของจงอี!

คนพวกนี้คั่งแค้นใจมากจนอยากฉีกใจอวุ่นแข็งเป็นชิ้น ๆ แต่ก็ไม่กล้าเข้าไปใกล้หาหินมากนัก เพราะใจอวุ่นแข็งในเวลาที่ถูกปกคลุมด้วยอัสนีสีม่วงสรรพสิ่งรอบตัวแตกสลายกลายเป็นผุยผงปลิวอ่อนกระเจาไปทั่ว

ผู้ที่มีพลังบำเพ็ญเพียรต่ำพลัดร่วงตกลงไปที่ละคน กระทั่งจิตวิญญาณยังไม่มีหลงเหลือ ส่วนผู้ที่มีพลังบำเพ็ญเพียรสูงนั้น นับตั้งแต่เจอทันท์อัสนีสายที่ห้าสับห้าเป็นต้นไปก็เริ่มเซาะทุดลงจนยืนตัวตรงไม่ได้

พอทันท์อัสนีสายที่หกสิบผาดเบรียงลงมา ร่างของยอดฝีมือที่จัดอยู่ในระดับสุ่ม่านด่านเคราะห์บางคนก็ดำเกรียมเป็นตอตะโก แก่นวิญญาณแหลกละเอียด ชีวิตดับสิ้น พลังบำเพ็ญเพียรสูญสลาย หลังจากเขาก็มีผู้คนเริ่มล้มคว่ำตามมากขึ้นเรื่อย ๆ

ใจอวุ่นแข็งตระหนกได้อย่างชัดเจนว่าทันท์อัสนีตอนบรรลุระดับกำเนิดปรานะนั้นมีอานุภาพรุนแรงยิ่งกว่าตอนบรรลุระดับหลอมไอสถมมาก ดูท่ากฏสวรรค์คงไม่สามารถเพิ่มปริมาณของทันท์อัสนีได้ จึงหันไปลงกับด้านคุณภาพแทน รวากับว่าต้องการจะสังหารเขาให้ได้

เขาตั้งกระจกคุณหลุนออกมาจากอกเสื้อ แค้นหัวเราะแล้วเอ่ยว่า “ในเมื่อเจ้าอยากตามเกาะติดข้าดีนัก เช่นนั้นก็ช่วยข้าต้านรับทันท์อัสนีสักหลาย ๆ สายเถอะ” สิ้นเสียงก็ยกกระจกบังไว้เหนือศีรษะโดยหันด้านหน้ากระจกขึ้นฟ้า

แม้ว่ากระจกคุณหลุนจะเป็นของวิเศษจากบรรพกาล แต่ก็แตกร้าวเสียหายส่วนใหญ่ ดังนั้นอานุภาพของมันในตอนนี้อย่อมเทียบไม่ได้กับในกาลก่อน ตอนแรก ๆ มันยังพยายามดิ้นรนส่งเสียงร้องวิ้ง ๆ ประท้วง แต่พอเจอทัศนศาสตร์นี้ทำสายสุดท้ายเข้าไป ผิวหน้ากระจกก็เริ่มปรากฏรอยร้าวเหมือนใยแมงมุม ทำให้ดูเก่าโทรมและแตกร้าวมากขึ้นกว่าก่อนหน้านี้ กระทั่งแรงต่อต้านสักนิดยังไม่มีเหลือ โจววันเซิงจึงใช้ปลายนิ้วตีบถือไว้ได้อย่างสบาย ๆ

ส่วนช่องอวีเพยที่หลอมกระจกคุณหลุนเป็นของวิเศษคู่กายไปแล้ว ก็ต้องเจ็บปวดทรมานแทบระอึกเช่นกัน ทุกครั้งที่โดนทัศนศาสตร์นี้พาดใส่ เป็นต้องระอึกเลือดสด ๆ ออกมาคำโต ตอนสุดท้ายเล่นเอาเกือบหมดสติไปแล้ว

เขาซ่อนตัวอยู่ในบริเวณใกล้เคียงจึงพยายามตะเกียกตะกายลุกขึ้นมา มองไปทางด้านนั้น และแล้วก็ต้องตกใจอย่างหนักจนเกือบพลาดกัตุลันตัวเองแตก เพราะเห็นว่าฟางชิงไต้ยังคงอยู่สุขสบายดี ตอนนี้งำลังยกมือกวักเรียกหมอกหนักกลับมาแล้วดูคลับพลั่งปรมาณจากในกลุ่มหมอกจนหมดสิ้น ก่อนเดินตรงเข้าไปหาพวกผู้บำเพ็ญเพียรระดับสูงมหายานกับชานเซียนที่กำลังร่อแร่เต็มที จากนั้นใช้มีดสั้นหน้าตาแปลกประหลาดผ่าท้องพวกเขา ฟันแก่นวิญญานของพวกเขาเป็นชิ้น ๆ แล้วดูดกลืนพลังบำเพ็ญเพียรของพวกเขาเข้ามาในจุดตันเถียนของตนเอง

วิธีดูดกลืนพลังของผู้บำเพ็ญเพียรมาโดยตรงเช่นนี้ดูน่าสะพรึงกลัว ยิ่งกว่าวิธีบำเพ็ญมารเสียอีก ผู้ที่โชคติดรอดชีวิตมาได้ล้วนถูกเขาดูดกลืนพลังจนกลายเป็นซากเหี่ยวแห้ง แฉกเท้าเหยียบขยี้ก็แตกสลายกลายเป็นผุยผงทันที

“วิชานี้มีชีวิตาฝ่ายธรรมะแล้ว นี่ต้องเป็นวิชามารนอกกรีตอย่างไม่ต้องสงสัย” สตรีงามพิลาสเอ่ยแทรกขึ้นมา

“ท่านเซียน ท่านแน่ใจหรือ”

“แน่ใจสิ ตอนนั้นราชาแดนมารก็ฝึกวิชาคล้าย ๆ กันนี้ ถึงได้กลายเป็นผู้บำเพ็ญมารคนแรกสำเร็จเป็นเซียนได้”

ซึ่งอวีเฟยครุ่นคิด ยกมือขึ้นปาดเช็ดคราบเลือดที่เป็นตรงมุมปาก ก่อนจะไปพร้อมเสียงแค้นหัวเราะอย่างเย็นชา

โจววินเซิ่งสั่งหารไม้ที่คนสุดท้ายที่ยังเหลืออยู่แล้วเอานิ้วตีตีผิวหน้า กระจกคุณหลุนที่เป็นรอยแตกกร้าวเล่น ก่อนจะหัวเราะออกมาเบา ๆ อย่าง สาส์มใจ “นับว่ายังพอจะมีประโยชน์อยู่บ้าง คราวหน้าตอนผ่านด่านเคราะห์ ข้าจะใช้เจ้าอีกละกัน”

กระจกคุณหลุนสิ้นระริก พร้อมส่งเสียงกรีดร้องแหลมดังวิ่งขึ้นมา หากว่าดวงจิตวัตถุที่อยู่ในนั้นสามารถสื่อสารกับคนอื่นนอกเหนือจากเจ้านาย ได้ คงจะกอดขาเขาร้องไห้หน้าตานองหน้าอ้อนวอนขอให้ปล่อยมันไปเป็นแน่

ราวกับว่าโจววินเซิ่งรับรู้ได้ถึงความรู้สึกนึกคิดของมัน จึงยิงหัวเราะ ดั่งขึ้นอีกอย่างสาแก่ใจ จากนั้นนำกระจกสำริดใส่เข้าไปในแหวนจักรวาล ก่อนเร้นกายบินตรงกลับสำนัก

อันที่จริงแล้วเขาไม่จำเป็นต้องระมัดระวังตัวมากขนาดนี้ก็ได้ เพราะ ในศึกครั้งก่อน เขาสังหารยอดฝีมือของมหาพิภพไปถึงหนึ่งในสามแล้ว จึงทำให้มีชื่อเสียงเลื่องลือระบือไกลทั่วแดนบำเพ็ญเพียร อีกทั้งมีจิ้งจอกกับ สำนักเซียนไร้เนืวรณย์อยู่เบื้องหลัง ดังนั้นผู้บำเพ็ญเพียรทั่วไปจึงไม่กล้า ตามต่อแยเขา

จวบจนย่างเข้าเขตแดนของสำนักเซียนไร้เนืวรณย์ โจววินเซิ่งค่อยพบ ชานเซียนระดับห้าคนหนึ่งมาดักแย่งสมบัติ

ชานเซียนคนที่ว่าไม่พูดไม่จา ก็สำแดงพลังอิทธิฤทธิ์ที่มีอำนาจ ทำลายล้างรุนแรงมากที่สุดของตนเองออกมา เพลิงอเวจีห้อมล้อมรอบตัว โจววินเซิ่ง แต่รังสีกระบี่สีดำที่จงอีฝากไว้บนตัวของโจววินเซิ่งกลับพันมัน ขาดสะบั้นเสียก่อน

โบราณมีคำกล่าวว่า ‘รีบฉวยโอกาสปลิดชีพตอนคนล้มป่วย’ ดังนั้น เมื่อเห็นชานเซียนคนนั้นบาดเจ็บสาหัสจากรังสีกระบี่ โจววินเซิ่งก็รีบแปลง ร่างเป็นหมอกปีศาจลอยเข้าไปข้าง ๆ ตัวอีกฝ่าย สองมือหนึ่งบนหนึ่งล่างแสวง สบเข้าไปในจุดตันเถียนบนและล่างพร้อมกัน จากนั้นโคจรกระแสน้ำวน

ลีดำภายในร่างเพื่อดูพลังปราณกับแก่นวิญญาณของอีกฝ่าย แก่นวิญญาณอันแข็งแกร่งของชานเซียนหลุดหายเข้าไปในหลุมดำโดยไม่มีอะไรหยุดยั้งได้ ก่อนจะถูกบดขยี้จนแหลกเป็นชิ้น ๆ แล้วดูตกลงเข้าไปในตัว นี่เป็นวิธีใช้กระแสน้ำวนลีดำที่โจววินเซิ่งเพิ่งคิดค้นขึ้นมาใหม่ เห็นผลเร็วกว่ากินโอสถเพิ่มพลังบำเพ็ญเพียรเสียอีก นอกจากนี้ยังไม่มียผลข้างเคียงตามมาด้วย

พอเริ่มดูตกลงพลัง ชานเซียนชั้นห้าที่เดิมทีดูท่าทางน่าเกรงขามพลันซุบแห่งเหียวแพบลองจนเหลือเพียงถุงหนังมนุษย์กกลาง ๆ โจววินเซิ่งเหวี่ยงถุงหนังทิ้ง แต่พอเงยหน้าขึ้นก็พบว่านักพรตชื่อเซียว บรรดาจางเหล่ากับผู้นำยอดเขาต่าง ๆ กำลังยืนอยู่บนบันไดชั้นสูงมองลงมาที่ตัวเขา

โจววินเซิ่งสาวเท้าไปข้างหน้าหลายก้าว ก่อนแสดงการคารวะจางเหล่าทุกท่าน ขณะกำลังจะบินตรงกลับยอดเขาพลาญวิเวก นักพรตชื่อเซียวพลันขัดขวางเขาไว้ที่ด้านนอกประตู “ฟางชิงให้ เจ้าฝึกวิชาอะไรมากันแน่”

“เคล็ดวิชาเปลี่ยนหมอก” ที่ข้าคิดค้นขึ้นเอง”

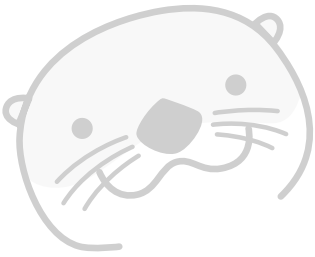
“อ้อ? แต่ข้าว่าดูแล้วไม่เหมือนวิชาของผู้ที่มีรากปราณธาตุหมอกเลยสักนิด แต่เหมือน ‘เคล็ดวิชาหทัยมารล้อมฟ้า’ ของราชามารเมื่อหมื่นปีก่อนมากกว่า” จางเหล่าผู้หนึ่งเอ่ยอย่างเนิบช้า

พอคนอื่น ๆ ได้ยินคำพูดดังกล่าวก็แสดงสีหน้าตกตะลึงผสมเกลียดชังออกมาทันที

ตอนราชามารฝึกปรีวิชานี้สังหารยอดฝีมือฝ่ายธรรมะไปอย่างน้อย ๆ ก็หลายแสนคน อีกทั้งยังดูตกลงพลังบำเพ็ญเพียรชั่วชีวิตของพวกเขามาเป็นของตน ก่อนจะบรรลุเป็นเซียนท่ามกลางเสียงก่นด่าสาปแช่งจากค่ายพรรคสำนักใหญ่ต่าง ๆ ในท้ายที่สุด พฤติกรรมโหดเหี้ยมอำมหิตเช่นนี้จะไม่ให้พวกเขาโกรธแค้นชิงชังได้อย่างไร

โจววินเซิ่งเลิกคิ้วสูง ในใจทราบดีว่าวันนี้คงจะเล่นบทคนดีไม่ได้แล้ว ถ้าไม่โดนพวกผู้บำเพ็ญเพียรหน้าเนื้อใจเสือพวกนี้ฆ่าปิดปากชิงสมบัติก็ต้องบุกฝ่าเช่นฝ่าจนเลือดไหลนองเป็นทาง เพราะนับจากนี้ไปเข้ากับสำนักเซียนไร้นิรันดรคงมีอาจอยู่ร่วมได้ฟ้าเดียวกันแล้ว

ดีที่ก่อนหินสีดำในจุดตันเทียนเคยดูดกลิ่นพิษอันนี้แก้แก้แปดสิบเอ็ดสายเข้ามาเก็บไว้ด้วยสายหนึ่ง คิดว่าน่าจะพอช่วยให้เขาหนีรอดไปได้อย่างราบรื่น เดิมทีพระเจ้าตั้งใจจะกำจัดเขาให้ได้ แต่กลับกลายเป็นช่วยเหลือเขาค้างแล้วค้างเล่า คิดว่าตอนนี้คงกำลังโกรธจัดจนแทบกระอักเลือดแน่ๆ พอคิดได้เช่นนี้ ร่างจอมบางของเขาก็สลายกลายเป็นม่านหมอกแผ่เข้าปกคลุมทั่วบริเวณ

ทดลองอ่าน